

1
3
2. A. C.
MUSEI OXONIENSIS

LITTERARII

CONSPECTUS ET SPECIMINA.

MUSEE GEOLOGIQUE

DE PARIS

CONSTITUES ET SPECIMINA

H. Bingham (T)

MUSEI OXONIENSIS
LITTERARII CONSPECTUS:

ACCEDUNT PRO SPECIMINIBUS
CORAYII EMENDATIONES

IN

HIPPOCRATEM;

VULCANII, CASAUBONI, UPTONI,

SANCTAMANDI, JORTINI

NOTÆ IN

ARIST. DE POET.

VARIÆ LECT. ET SUPPL. Q. CURTII,

VARIÆ LECT. ET SUPPL. PROCLI LYCII,

ANECDOTA GRÆCA PROCLI ET TZETZIS.

OXONII:

VEÑEUNT APUD J. FLETCHER, ET J. COOKE;

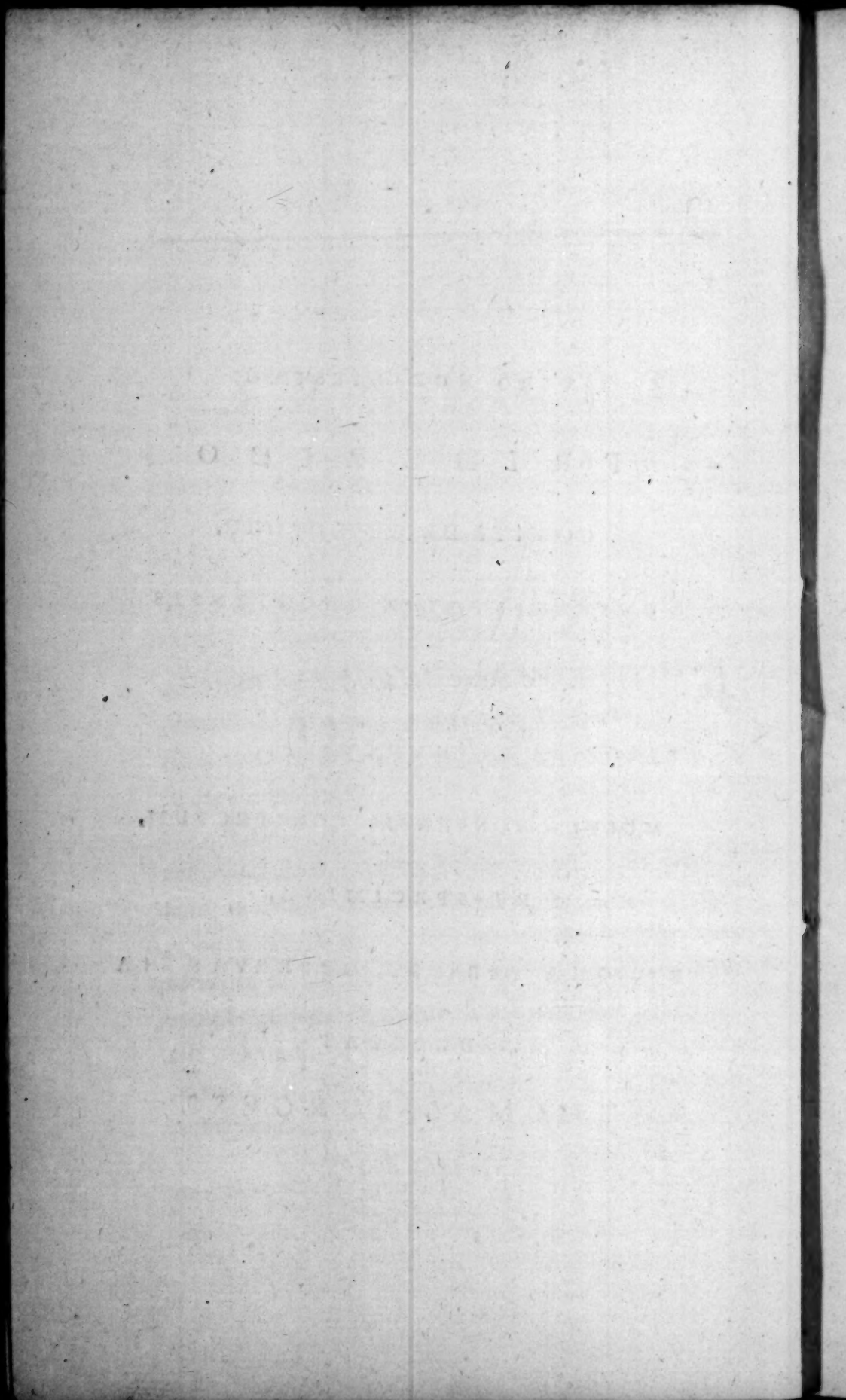
ET P. ELMSLY, LONDON.

MDCCXCII.

3

VIRO NOBILISSIMO
FRIDERICO
COMITI DE GUILDFORD,
UNIVERSITATIS OXONIENSIS
CANCELLARIO,
HUNC
MUSEI OXONIENSIS CONSPECTUM,
ET SPECIMINA,
EA, QUA PAR EST, OBSERVANTIA
DEDICAT
THOMAS BURGESS.

LECTORI.

FASCICULUM, quem habes, Lector Benevole, *Criticarum Observationum, Variarum Lectionum, et Anecdotorum*, non tam pro prima Musei Oxoniensis parte, quam pro operis instituti auctoramento haberi volo. Hæc vero specimina ut seorsim prodeant, ita factum est. *Quinti Curtii* collatio cum codicibus nostris Oxoniensibus prolixior erat, quam ut aliis particulis eodem in fasciculo, pro operis ratione, commode admisceri posset; nec tamen in diversos fasciculos sine injuria distrahenda videbatur. Quare eam seorsim edere constitui, et simul nonnulla alia conjungere, quæ justum fasciculi modum æquarent, et, cum ea, pro instituti mei speciminibus haberentur.

Emendationes

Emendationes in Hippocratem nunc editas accepi cum duobis aliis fasciculis ab Auctore eruditissimo sagacissimoque, hodie medico Parisiensi, V. Cl. CORAYIO, qui ad prelum Oxoniense parat Observationes in omnia Hippocratis opera.

Notas et Conjecturas in Aristotelis librum de Poetica *Vulcanii* a viro amicissimo, L. SANTENIO accepi: *Uptoni* e margine descripsi editionis Uptonianæ Cant. 1696. exemplaris, quod auctoris filius olim Bibliothecæ Bodleianæ donavit: *Sanctamandi* ex Adversariis suis Bodleianis *Casauboni* quoque notulas e scriniis Bodleianis, paucas fane et leves, addidi, quoniam corradere volui, quicquid vir tantus in tantum virum scripserit.

Varias Lectiones et Supplementa *Quinti Curtii* depromsi e codice Rawlinsoniano.

Varias Lectiones et Supplementa *Procli* excerptas e Codice Leidensi, quas (uti in Conspectu monui) mecum communicavit, L. Santenius, auxi insigni Supplemento e Codice Bodleiano, unde alio tempore alia in hoc Museum adferam.

Epistolam Joannis Tzetzi e Codice Barocciano 194. descripsi.

In Conspectu nescio quomodo accidit, ut Varias
Lectiones

Lectiones Hephæstionis e Codicibus Harleiano et Norfolciensi et ed. Flor. prætermitterem, quas cum tractatu Harleiano de Metris humanitati debeo Viri Reverendi, Ædis Christi Decani.

Post editum Conspectum Cl. *Reynoldi* Observationum quinque volumina in varia capita Græcarum et Latinarum litterarum benevole admodum mecum communicavit Vir Reverendus, Decanus Roffensis.

Προλεγόμενα της Πλατωνος φιλοσοφίας e Codice Bavarico accepi a viro summo D. RUHNKENIO :

Varias Lectiones *Juvenalis*, *Persii*, *Lucani*, cum Anonymi Conjecturis in *Originem*, a viro eruditissimo C. BURNEY :

Προλεγόμενα in Psalmos ex Bibliothecis S. S. Synodi, Moscuæ, (operâ viri doctissimi Cl. MATTHÆI descripta,) a viro Reverendo R. HOLMES, qui, plaudentibus doctis omnibus, collationem Versionis LXX. cum MSS. omnem per Europam instituit :

Denique Z. *Pearcii* Observationes in *Horatium* et alios veteres scriptores, a viro amicissimo J. LOVEDAY, Joannis filio.

Porro ut ob accepta, sic et ob promissa gratias viris humanissimis doctissimisque habendas sentio, sc.

Viro

Viro Honoratissimo BARONI DE MALMESBURY,
qui Patris sui doctissimi, JACOBI HARRIS, posthuma
quædam philosophica mihi describenda voluit:

Viro admodum Reverendo, EPISCOPO MENEVEN-
SI, qui in meos usus pollicitus est larga quædam Col-
lectanea in Aristophanem:

Et viro eruditissimo R. PORSON, qui huic operi
observationes in loca quædam Euripidis destinavit.

Oxonii, Apr. 1792.

CONSPECTUS
MUSEI OXONIENSIS,

ET

MISCELLANÆ OBSERVATIONES

CORAYII IN HIPPOCRATEM,

CASAUBONI, VULCANII, UPTONI

SANCTAMANDI, JORTINI

IN

ARISTOTELIS LIBRUM DE POETICA.

MUSEI OXONIENSIS
CONSPICUUS

MISCELLANEA OBSERVATIONES

CONSTITUTIONIS

CASSIUS

STANTON

ARISTOTELIS

MUSEI OXONIENSIS

LITTERARII CONSPECTUS,

SIVE

THESAURI

CRITICARUM

OBSERVATIONUM

IN SCRIPTORES GRÆCOS ET LATINOS,

AC LOCOS

ANTIQUÆ ERUDITIONIS,

QUÆ EDENTUR

UNA CUM ENARRATIONIBUS COLLATIONIBUSQUE VETERUM

CODICUM MANUSCRIPTORUM, ET SYLLOGE

ANECDOTORUM GRÆCORUM.

I. **O**BSERVATIONES Criticæ et Anecdota
Græca edentur certis temporibus per fasci-
culos Particulis distinctos. Singulis Particulis suus
ordo paginarum constabit, ut diversæ operis partes
demum pro suo genere compingi possint.

a

II. Uni-

II. Uniuscujusque fasciculi Particulæ distinguuntur pro sua materia, et diversis Criticæ generibus. Tria autem genera statuo. Nam rem aliquam exponentes, vel quæ sive qualis sit narramus, vel unde sit exquirimus. Eam igitur Criticæ partem, qua narratur quæ aut qualis sit res, *Narrativam* dico; eam vero, qua rerum causæ exquiruntur *Philosophicam*. Verum ex prioris ratione profectum est tertium Criticæ genus. Etenim cum rei qualitates expendantur et explicentur, virtutes ejus et vitia discernuntur, sed non continuo nec eadem opera. Quippe aliud est ingenii, aliud judicii munus. Et de iis profecto, qui aptissimum habuerint sensum ad dicendi virtutes percipiendas; quin qui eas optime perceperint, et felicissime explicuerint, reperti sunt multi, (verbis honos) qui tum minus sagaces essent ad odoranda sermonis vitia, tum ad tollenda ea et emendanda parum compositi viderentur. Quamobrem hæc ratio *emendandi*, etsi revera pars Criticæ Narrativæ sit, suum tamen sibi locum vindicavit et nomen. Atque hæc satis ad consilium meum declarandum, et pro Conspectus brevitate. Particula igitur prima tractabuntur

1. Loci Criticæ Narrativæ: ubi rerum verborumque difficultates et proprietates exponantur, digerantur, illustrentur. Secunda

2. Loci Criticæ Emendatricis: ubi vitia quæ quo modo veterum auctorum scriptis irrepperint, notentur et tollantur. Tertia

3. Loci Criticæ Philosophicæ: ubi inquiratur in causas disciplinarum, artium, linguarum, et in rationes rerum, quæ iis continentur; qui loci, satis alte repetiti.

repetiti, omnes ad mentis humanæ *θεωριαν* referuntur.

Quarta tradentur

4. Criticæ Miscellaneæ disputationes: ubi tractationis ratio nulli trium generum uni, sed magis omnibus conveniat. Hæc Particula etiam Dissertationes complectetur et narrativæ criticæ, et emendatricis, et philosophicæ.

5. Enarrationes Collationesque veterum Codicum MSSorum, Indicesque reliquiarum virorum eruditorum.

6. Anecdota Græca; Philologica.

7. ————— Poëtica, Historica, Chronologica, &c.

8. ————— Philosophica.

9. ————— Sacra.

III. Ad manum sunt, quæ sequuntur;

1. α. Disputatio de iis, quæ Josephus super Herodis Templo Hierosolym. scripsit.

β. De quibusdam locis Aristotelis libri de Poëtica.

2. α. Tunstalli Emendationes in Longinum.

β. Wardi Emendationes in Hermogenis Progymnasmata.

γ. Reinholdi Emendationes in Platonis apologiam.

δ. B. Vulcanii Emendationes et notata ad Demetrium Phalereum.

ε. Conjecturæ in Æschylum, Sophoclem, Euripidem.

ζ. ————— in Aristotelis libros de Poëtica et Rhetorica.

η. ————— in Demetrium Phalereum.

θ. ————— in Græca novi Testamenti.

3. α. Disputatio de causis incrementisque linguae Græcæ.
- β. De Tookii inventis, quæ dicuntur, in Etymologia, et *Ἑτυμολογία* linguarum.
- γ. De ratione Aristotelis libri de Poëtica.
4. α. Litteræ Bentleii, Bernardi, aliorumque ex MSS. Bodl.
- β. Uptoni Observationes in Xenophontis Memorabilia.
- γ. Sanctamandi Observationes in Xenophontis *Ἀναξάνδρου*.
- δ. Excerpta ex Sanctamandianis in diversos scriptores Græcos et Latinos.
- ε. Observationes de quibusdam locis Sophoclis, Euripidis, et Horatii Epistolæ ad Pisones.
5. α. Variæ Lectiones Æschyli, e Cod. Med.
- β. ——— Aristotelis lib. de Rhetorica e libris Bernardi.
- γ. ——— Theophrasti Charac. e MS^o vetusto, rarioribus edd. et e Stobæo excerptæ a M. Maitario.
- ε. ——— et Supplementa Tryphonis *Περὶ Παθῶν*, e Codd. Baroc. et Harl.
- ζ. ——— Aristotelis libri de Poëtica, Codd. Reg. Par. et Leid.
- η. ——— Dionysii Hal. de Thucydide et Demosthene, Cod. Reg. Par.
- θ. ——— Quorundam Iosephi loc. Cod. Reg. Par.
- ι. Heraclidis Pontici, Nov. Coll.
- κ. Epicteti, Cod. Nov. Coll.
- λ. Novi Test. Gr. Cod. C. C. C.

μ. Arif.

- μ. Aristotelis Αναλυτικων L. I. Cod. C. C. C.
- ν. Var. Lat. et Supplementa Quinti Curtii, Cod. C. C. C.
- 6. α. Hermogenis Progymnasmata.
- β. Libellus de Metris Harleianus.
- γ. Excerpta ex Herodiano, Codd. Baroc.
- δ. Philemonis Lexici Technologici magna pars.
- 7. α. Joannis Tzetzis Περι διαφορων Ποιητων, ejusdemque Epistola Epiphanio.
- β. Philæ εις γραυν φιλοπορον.
- γ. Imperatorum Constantinopolitan. Synopsis Chronologica Cod. Baroc. ex apogr. Th. Hearne.
- 8. α. Sententiæ Philosophorum.
- γ. Damascii Περι αρχων magna pars.
- 9. Opuscula excerpta e Collectaneis Langbæniï Bodl.

IV. Instituti, quod sic paucis adumbrare volui, caput esse lector facile intelliget, Græcarum litterarum fines propagare, sive edendo aliquas de reliquiis Græcorum veterum scriptorum, quæ adhuc sunt ineditæ, sive indicando ubi monumenta aliqua veteris Græciæ inedita lateant, et quam plenissime fieri possit enarrando. Neque autem nimix aut vanæ curiositatis esse putet quisquam, sic agitare et excutere tinearum latebras. Quod enim Cajus Plinius Secundus, auctore Cæcilio suo, dicere solebat, "Nullum esse librum tam malum, ut non aliqua parte prodesset," id vero, licet vel in illo tempore praeclare dictum sit, credo, hac in strage antiquarum litterarum multo rectius et probabilius

bilis dici videbitur. Omne autem hoc consilium Græcas litteras augendi, cum non dubitare possim, quin viri docti et Eruditionis veteris amantes benevole excepturi sint, rogo eos, adjuvent quoque et ei faveant. Jam hujus operis, singulis fasciculis, quatuor posteriores particulas explebunt Anecdota Græca. Reliquæ vero particulæ comparatæ erunt ad illustranda veterum scripta, quæ edita sunt, vel edendo Varias Lectiones Codicum MSSorum non antea collatorum, vel novas observationes in veteres scriptores Græcos et Latinos, ac locos antiquæ eruditionis. Quin etiam istæ particulæ ad expromenda angustiora scripta maxime opportunæ erunt, quæ sive postuma, sive viventium, sæpenumero accidit ut interciderent, propterea quod breviora essent, quam ut per se ederentur. Aliam vero commoditatem, nec minimam, continebit hoc institutum et similia, in ea re, quod novæ Collationes veterum codicum, Conjecturæ, et Observationes in veteres scriptores, sic editæ sæpe facient, ut novis editionibus magno volumine et pretio facilius carere possimus.

V. Consilium vero hoc et institutum adjuvare poterunt viri docti, qui velint vel suas ipsorum observationes mecum communicare; vel (2) aliquid de postumis virorum eruditorum; aut accuratos indices etiam hujusmodi reliquiarum; vel (3) varias lectiones Codicum non antea collatorum, aut talium codicum notitiam. 4. In primis vero gratum facient, qui aliquod veteris Græciæ monumentum conferre velint. Quid autem spectem et velim, qui sic aliorum auxilia flagito, ne importunus videar, apertius declarandum. Quæro sane tantum meliora, at colligo omnia, quæ obvia sunt:

sunt : ut, si non omnia publicem, at saltem ex plurimis tandem deligere possim, quæ vel eruditorum virorum lectione digna sint. Nolim tamen in alienam messem falcem mittere ; atque adeo ea tantum veteris Græciæ monumenta, eaque virorum postuma, colligere velim, ut edantur, quæ nemo alius jam in animo habeat edere. Quæcunque autem hujusmodi *κειμήλια* possideant viri docti, vel in Bibliothecis latere sciant, non vereor eos flagitare ut ne talium vel copiam vel notitiam aliis invidiant.

VI. Dixi quid præstari cupiam. Atque adeo, quantum jam in adjuvandum hoc institutum præstiterit quorundam virorum doctorum humanitas, hoc loco si prætermitterem, et voluntati meæ et officio deessem. Igitur maximas habeo gratias viro optimo JOANNI LOVEDAY, qui jam dudum meos in usus humanissime concessit Hermogenis Progymnasmata inedita, cum variis lectionibus Codicum Reg. Parisiensium, simulque Wardi, Professoris Greshamensis, in Progymnasmata animadversionibus: Viro eruditissimo LARCHER, qui mecum benevole admodum communicavit Varias Lectiones et Supplementa Dionysii Halic. libellorum de Thucydide et Demosthene; ex MS^o Reg. Paris. a se excerpta: Viro summo, DAVIDI RUHNKENIO, qui Sententiarum Philosophorum Codicis Vossiani; Philemonis Lexici Technologici, Cod. Reg. Parisiensis; et Variarum Lectionum Aristotelis libri de Poëtica, Codicis Vossiani, *απογραφα* sua mihi ad describendum liberalissime permisit: denique viro doctissimo, eidemque cultissimo poëtæ, LAURENTIO SANTENIO, cujus humanitati cum alia debeo, tum vero ad hoc
opus

opus varias lectiones et supplementa Procli Commentarii in primum Euclidis Elementorum librum, Codicis Vossiani; Bonav. Vulcanii Emendationes et notata ad Demetrium Phalereum, et Aristotelis librum de Poëtica; Collationem Michaëlis Apostolii Proverbiorum, Codicis Rhedegeriani, confectam a M. Opitio.

VII. Jam sentio, mihi aliquid tandem dicendum esse de tempore, quo prodire forsân poterunt Observationes Criticæ et Anecdota Græca. Id vero non meum est certo statuere. Etenim tam multa jam Anecdota Græca etiam hoc sæculo, quod vivimus, sunt edita vel integra et separatim; vel editionibus integrorum operum adjecta, aut alienis operibus similis argumenti; vel in Corporibus Anecdotorum Græcorum, aut Anecdotorum utriusque linguæ; vel Catalogis Bibliothecarum; vel operibus Miscellaneis; vel denique Commentariis virorum eruditorum, ut non semper, quid sit ineditum, quid non, statuere in promptu sit. Consilium igitur, quod agitabam, editionem *Criticarum Observationum et Anecdotorum Græcorum* incipiendi, cum primum paratas haberem Observationes et Anecdota, quæ duodecim fasciculos explendis sufficerent, mutavi. Enimvero parata habeo, quæ plus quam duodecim fasciculos æquent. Verum quo de Græcis monumentis, fragmentisque operum, quæ hoc *συγγραμῆτι* futurum sit ut edantur, melius statuatur, omnia omnino ad prelum parabo Anecdota, quæ spatio, quod mihi proposui, satisfaciant, prius quam aliquis unus fasciculus edatur.

VIII. Hæc sunt, quæ de hoc instituto in præsentia dicenda

dicenda habui. Per occasionem autem cum harum litterarum amantibus de operis progressionem agere pergam. Quod superest, lectorem velim certiore facere, penes me esse viri eruditissimi, ornatissimi, optimi, cujus memoriam summo semper amore et honore prosequar, TYRWHITTI, Emendationes et Observationes in Aristotelis librum de Poëtica, easque me aliquando editurum esse, cum ea subsidia et aliunde et maxime e Codicibus MSSis comparavero, quæ novam illius libri editionem TYRWHITTO ejusque animadversionibus non indignam reddere posse videantur. Igitur ad hunc finem quicquid pertineat, quæro et colligo.

T. B.

LEIDÆ, Sept. d. 19. 1788.

dicenda habuit. Hoc certum est, quod
 litterarum antiquitas de qua loquor, non per-
 xum. Quodlibetque, vellet vellet, non
 paret me illi vni eruditissimae, ornatissimae, optimae
 cuius memoriam summo semper amore et honoris pro-
 sequar, Tyrwitt, Emendationes et Observationes
 in Aristotelis librum de Poetica, easque me adhibendo
 editum esse, cum et subtilis et aliunde et maxime
 e Codicibus MSSis compararet, quae novam illius
 libri editionem Tyrwitt, quodque emendaverit
 bus non indignam reddere potest videretur. Igitur ad
 hanc faciem quicquid pertinet, quanto et colligo.

T. B.

Londae, Sept. 6. 1728.

COPIA

C O R A Y I I

E M E N D A T I O N E S

I N

H I P P O C R A T E M.

§. 1. **L** I B R. de Superfoetat. p. 263. Editionis Foëfii: ταυτησιν αἱ μητραι ἔκ ΕΤΙ ΔΙΔΟΑΣΙΝ ἐπὶ μεζόν, τὰ παῖδῃς αὐξανόμενῃς καὶ ὑπερβαλλόντος τοῦ ἐκ τῆς διμηνος, ἢ τριμηνος, ἢ ὀπηλικοῦ· ἦν ποτε ἂν ἀλλοτε μὲν αὐξάνεται· αἱ δὲ μήτραι ἔκτετι εἰσιν ἱκαναί, ἀλλὰ κατὰ τὸτο διαφθίρεται ἐς τὸν αὐτὸν χρόνον. Hæc corrupta esse nemo non videt; quibus tamen medelam vix aliunde possum afferre, nisi ex loco parallelo in Libr. de Sterilib. p. 685. sic se habente: ταυτης αἱ μητραι ἔκ ἐπιδιδασιν ἐπὶ το μεζόν, τὰ παῖδῃς ἐν αὐτῇσιν αὐξανόμενῃς, καὶ ὑπερβαλλούτος ἐκ τῆς διμηνος, ἢ τριμηνος εἰς τὸ πλεον· ἀλλὰ τὸ μὲν αὐξεται, αἱ δὲ μητραι ἔδεν ἐπιδιδασι· δια δὴ τὸτο διαφθίρεσιν αἱ πολλαὶ ἐς τὸν αὐτὸν χρόνον. Ex his igitur corrupta sic restituenda esse arbitror: ταυτησιν αἱ μήτραι ἔκ ΕΠΙΔΙΔΟΑΣΙΝ ἐπὶ μεζόν, τὰ παῖδῃς αὐξανόμενῃς καὶ ὑπερβαλλόντος τοῦ ἐκ τῆς διμηνος, ἢ τριμηνος, ἢ ὀπηλικοῦ ΔΗΠΟΤ' ΟΥΝ· ΑΛΛΑ ΤΟ μὲν αὐξάνειναι &c. Ita Demosthenes

mosthenes adversus Bœotum de dot. matern: τη δε τῶν μητρὶ Πλαγγόνι ἐπλησίασεν ὅν ἵνα δὴ ποτ' ἐν τρεῖσιν· et alii Scriptores Græci, quibus usitatissima est hæc αοριστολογίας forma, quum rem indefinitam notare velint. Illa namque ὀπῆλικα δὴ ποτ' ἐν tempus designant indefinitum, quod citra tertium mensem excurrit, sive ad quartum usque, sive longius protrahatur, ut dixerat ead. p. paulo superius: ἀλλὰ καὶ ἡν τριμηνά, ἡ τετραμηνά, ἦν πλεονα χρόνον γεγονότα διαφθεῖρη· conf. L. I. de morb. mulier. p. 599 et 600.

§. 2. Libr. de Corde, p. 269. Λοῖπος ἐστὶ λόγος ὁ τῆς καρδίας, ὕμενες ἀφανέες, ἐργον ΑΞΙΑΓΑΠΗΤΟΤΑΤΟΝ. Hoc αξιαγαπητότατον *amore dignissimum*, quod hic omnino ἀπροσδιόνυσον est, Calvus, *maxime amandum, necessarium et utile*, vertit; Cornarius, *cognitione dignissimum*; Foësius, *maxime utile*. Veram lectionem, ΑΞΙΑΠΗΓΗΤΟΤΑΤΟΝ, Ionice pro αξιαφηγητότατον *dignum maxime quod narretur*, vel *de quo loquamur*, fuisse, ostendit Locus Herodoti; qui Libr. II. τὸτο δὲ inquit, τὰ Ἡφαίστη το ἶρον ἰδρυσασθαι ἐν αὐτῇ [Μεμφί], εὐν μέγα τε καὶ αξιαπηγητότατον.

§. 3. Libr. de Aër. Aq. et Loc. p. 286. de variis aquis inter se commixtis, ideoque sanitati noxiis, Loquens: ἑμμισγομένα δὲ inquit ταῦτα, ἐς ταῦτον ἀλλήλοισι γασίαζει, καὶ κρατεεὶ αἰεὶ το ἰσχυρότατον· ἰσχυεὶ δὲ ἐκ αἰετῶντο, ἀλλ' ἀλλοῖε ἄλλο. ΚΑΙ τὰ πνεύματα· τῷ μὲν γὰρ βορέης τὴν ἰσχύον παρέχειται, τῷ δὲ ὁ νότος. Distinguendum omnino mihi videtur, legendum ac vertendum: — ἰσχυεὶ δὲ ἐκ αἰετῶντο, ἀλλ' ἀλλοῖε ἄλλο ΚΑΤΑ τὰ πνεύματα· τῷ μὲν γὰρ &c. — *neque semper eadem [aqua] cæteras superat, sed alias alia pro ventorum varietate; nam alii quidem Boreas vires præbet, alii vero Auster; secus at-*
que

que interpretes, qui lectionem pravam και τα πνευμάτια initium habuere novæ periodi. In MSS. codd. nihil frequentius confusione τε κατα et τε και, ex hujus ultimi compendiariorum scribendi modo repetenda.

§. 4. Verum longe gravius vulnus occurrit in eod. Libr. p. 291. ubi de ventis, qui Scythicam regionem perflant, loquitur: και ε σφοδρα τα ΔΙΑΠΝΕΤΜΑΤΑ τα απο των θερμων πνεοντα αφικνεσται, ην μη ολιγακις και ασθενεια· αλλ' απο των αρκτων αι ανεμοι πνευμάτια ψυχρα απο τε χιονος και κρυσαλλων κ. τ. λ. Ita legit Foësius. Zuingerus margini adscriptam habet lectionem ΠΝΕΥΜΑΤΑ: quam in textum recepit Lindenius, et in quibusdam codd. reperiri testatur Mackius; ideo fortassis ab amanuensibus receptam, quod pravam lectionem a loquendi Græcorum usu abhorreere vidissent, quippe quibus διαπνεση vox proba sit, non item διαπνευμα. Sed tamen ex sequenti πνευμάτια ψυχρα non admodum difficile erat genuinam detegere lectionem, quæ est ΕΥΔΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ *venti tepidi, blandi*. Ita superius eod. Libr. p. 287. ευδιον opposuerat τῷ ψυχρῷ, dum agebat: και ο χειμων μεριος, και μητε λιην ευδιος, μητε υπερβαλλων του καιρον τῷ ψυχρῷ· nec non paulo inferius τῷ χειμεριῷ p. ead. ην δε ο χειμων νοτιος γενηται, και επομβρος, και ευδιος, το δε ης βορειον τε και αυχμηρον, και χειμεριον, κ. τ. λ.

§. 5. Eodem Libr. de Aër. Aq. et Loc. p. 288. ubi de illis, quibus Afiani ab Europæis differunt, loquitur: και τα ηθεα (ita lego cum Galen. pro εθνεα) των ανθρωπων ηπιωλερα και ΕΝΕΠΤΟΤΕΡΑ. Pro hac ultima voce exempl. quædam MSS. teste Foësius, habent ευεργολερα, quam lectionem margini adscripsit Zuingerus, et in textum recepit Mackius. Cornarius in sua edit.

edit. Basil. Gr. 1538. legit, ut Foësius, *ευεργότερα* : *ver-*
tit tamen, ut Zuingerus, *cultiores* ; quod magis res-
 pondet ad *ευεργότερα*. Martianus *αεργότερα* legendum
 censet, ideo quod Asiani *segnes* essent ac *pigri* ; quam
 lectionem textui inseruit Lindenus, et adnotavit Foë-
 sius in suis var. Lect. p. 1313. In Guadaldini codice
 habetur *ευεργετικώτερα* ; quæ lectio non displicet Mackio.
 Mihi tamen legendum videtur *ΕΥΟΡΓΟΤΕΡΑ* *mansue-*
tiores. Hesychius exp. *Ευοργοις*· — *ἐπὶ ψογῶ, τοῖς μὴ*
οργιζομένοις ἐφ' οἷς δεῖ, ἀλλὰ πάντα εὐ φερῶσιν· ἐσθ' ὅτε δὲ ἐπὶ
ἐγκωμῖς. Per quæ ultima verba : *est vero ubi in bonam*
partem accipitur, intelligit notionem vocis synonymæ
ευοργήλος, quam exposuerat ὁ τῇ οργῇ εὐ χρωμένος, i. e.
 ut in Lexico MS. exponit Photius, *πρᾶος*. Ita Ga-
 leno *ευοργήσιον* sunt *ευτροπώτερα*· *οργαὶ γὰρ οἱ τρόποι·* et
ευοργητῶς apud Thucyd. L. I. exponit Schol. *ευπρεπῶς,*
ευτροπῶς. Huic nostræ emendationi favet versio Cal-
 vi : *hominum que genus* (legerat nimirum *ἐθνεα* pro
ἡθνεα) *mitius et benignius* ; quam imitati sunt Foësius ac
 Mackius, quum uterque *benigniores* habeat : favet tan-
 dem ipse Hippocrates, qui superius Libr. eod. p. 283.
 eosdem ipsos Asianos *οργὴν βελτίους* (quod idem valet
 quod *ευεργότερους*) *τῶν πρὸς βορρην* vocat : nec non infe-
 rius p. 290. ubi rationem reddens hujus *mansuetioris*
indolis, *ευοργησίας*, Asianorum : αἱ ὥραι inquit αἰτιαὶ μα-
 λιστα, καὶ μεγάλας τὰς μεταβολὰς ποιεῦμεναι — ἀφ' ὅτων εἰκος
 τὴν οργὴν ἀγριεῖσθαι &c.

§. 6. Libr. I. de vict. ration. p. 342. de perpetua ele-
 mentorum, *ignis* præsertim et *aquæ* mutatione loquens :
 αἶτε γὰρ inquit ὑποῖε κατὰ τὸ αὐτὸ ἰσαμένων, ἀλλ' αἰεὶ ἀλ-
 λοισμένων ΕΠΕΙΤΑ καὶ ΕΠΕΙΤΑ ἀνομοία ἐξ ἀναγκῆς γίνεται
 (al. γινεσθαι minus recte) καὶ τὰ ἀπὸ τούτων ἀποκρινόμενα.

Istyd

Istud *επειτα και εκειτα temporis tandem successu vertit* Foësius; omisit prorsus Cornarius, neque reperitur in Calvi versione: Lindenus et Mackius unicum *επειτα* admiserunt in textum, omisso præcedente *επειτα και*, quemadmodum et in quibusdam exempl. MSS. legi adnotavit Foësius p. 429. Clara tamen et elegans erit sententia, si ita legas et distinguas: — *αλλ' αιει αλλοις-μενων ΕΠΙ ΤΑ και ΕΠΙ ΤΑ, ανομοια κ. τ. λ. sed quum perpetuo permulentur in alia atque alia, quæ etiam ab iis secernuntur* (i. e. prodeunt), *neccessario dissimilia fiunt.* Simili locutione usus est Hippocrates Libr. de vict. rat. in morb. acut. p. 389, ubi de mutandi victus ægrotorum ratione loquitur: *στε εξαπινης οιοντε όλω τω πρηγματι μεταβαλλειν, στε επι τα, στε επι τα* et rursus eod. Libr. p. 391: *παντα εξαπινης μειζω πολλω τε μετρισ μεταβαλλομενα επι τα και επι τα, βλαπται.*

§. 7. Simile mendum deteximus Libr. de affection. p. 527. 528: *τοισιν ασθενεσιν, ην μεν κατα λογον της νοσθ και τε σωματος διδως α αν διδως, υπαναλίσκει ταυτα το σωμα, και στε ενδεες εσιν, στε πληρες ην δε αμαρτανης τε καιρη η ΕΠΕΙΤΑ, βλαβος επ' αμφοτερα, quæ postrema ην δε αμαρτανης &c.* ita vertit Foësius: *sin vero in temporis occasione, aut postea, erraveris, ad utrumque noxa consequitur.* Cornarius: *si vero aberraveris a temporis occasione, detrimentum in utraque sequitur;* ex quibus, quid legerat facile non pateret, nisi Mackius in Cornariano cod. Imperiali *ιπιται* sequitur pro *η επειτα* se legisse, dixisset. Calvus habet: *vel tunc vel postea*, ita ut legisse *η τοτε, η επειτα* videatur: hunc tamen arbitror, vel ex ingenio addidisse *το vel tunc*, ut sensum commodiorem redderet; vel, quod longe veri similis est, legisse *επειτα η επωτα*, lectione quidem mendosa, sed quæ ad genuinæ

genuinæ lectionis vestigia propius accedit. Lēgendum videlicet, quemadmodum in præcedenti Paragrapho legimus ΕΠΙ ΤΑ η ΕΠΙ ΤΑ: cujus lectionis γνησιότητα satis superque ostendere mihi videtur sequens ἐπ' ἀμφοτέρω; quippe quod, nisi legas ἐπὶ τὰ η ἐπὶ τὰ, quo referas, vix habueris. Sensus itaque est: *fin. vero modum* [cibi] *ultra citra ve præteriveris, detrimentum utrinque sequitur.* Etenim καιρός hic accipitur notione, bonæ notæ scriptoribus familiari, *modi, μέτρε, non temporis vel occasionis*, ut accepisse videntur interpretes. Ita Libr. de prisc. Med. p. 11. pro καιρός adhibuit vocem μέτρε, quum dicit: *δεῖ γὰρ μέτρε τινοῦ τοῦ χασασθαι· μέτρον δὲ, ἡδε γὰρ μόνον, ἡδε ἀριθμὸν ἡδενα ἀλλόν, πρὸς ὃ ἀναφερὼν εἰσὴ τὸ ἀκριβές, ἢ ἀν' εὐροῖης ἄλλο, ἢ τὸ σώματος τὴν αἰσθησίν.* Διὸ ἐργὸν ἔτω καταμαθεῖν ἀκριβῶς, ὥστε μικρὰ ἁμαρτανεῖν ΕΝΘΑ η ΕΝΘΑ: ubi vides in re simili ultimas voces ενθα η ενθα nostris ἐπὶ τὰ η ἐπὶ τὰ locutionem esse omnino synonymam.

§. 8. Ea porro notio τὸ καιρός (§. præc.) ad aliud nos ducit vulnus Hippocrati ab imperitis Librariis inflic- tum, sed quod docti Hippocratis Editores minime detexerunt, nedum sanaverint. Libr. III. de vict. ration. p. 366. circa initium, de modo cibi loquens ejusque ad exercitium corporis ratione: *ἐν γὰρ γραφαῖς μὲν* inquit *ἢ οἷον τε εἰς ἀκριβείην, ὥστε πρὸς τὸ πλεονός τε σιτῆ τὴν συμμετρίην ποιεῖσθαι τῶν πονῶν· πολλὰ γὰρ τὰ κωλύοντα.* — ὥς μὲν ἐν δυνατόν εὑρεθῆναι ἐγγίσα τε ἩΡΟΥ, ἐμοὶ εὐ- ρηταὶ· τὸ δὲ ἀκριβές ἡδενί. Calvus, quod respondeat voci ἡρε, nihil habet in versione. Exempl. quædam MSS. (teste Foësius in var. lect. et in Oeconom. voce ηρος,) sicut etiam Fevrei atque Servini Codd. habent ἡρε; quam lectionem receperunt in textum Lindenus

ac Mackius. Asulanus legit *εργε*; atque ita legisse videtur Cornarius, quum vertit: *quæ maxime ad rem faciunt*; quam versionem sequi maluit Foësius. Re tamen accurate perpensa, legendum omnino mihi videtur *εγγιστα τε ΚΑΙΡΟΥ proxime modum*; quod idem est ac *εγγιστα της ακριβειας vel ατρεκειας vel συμμετρειας*: et vertendum,—*quantum quidem igitur inveniri potest proxime modum, id a me inventum est; exactum vero a nemine*. Huic nostræ emendationi assensurum fore spero, si quis loca parallela, ubi eædem propemodum loquendi formulæ occurrunt, contulerit, tum ex Libr. de prisc. med. p. 12: *και μαλλον αυτω (τω ασθενεοντι) προσηκει, ο, τι αν τε ΚΑΙΡΟΥ αποτυγχανη, πονειν. Χαλεπον δε τοιαυτης ΑΚΡΙΒΕΙΗΣ εσσης περι την τεχνην, τυγχανειν αιει τε ατρεκεστατε.*—*ε φημι δη δια τωτο δειν την τεχνην, ως εκ ευσαν, εδε καλως ζητομενην, την αρχαιην αποβαλεσθαι, ει μη εχει περι παντα ακριβειην*· αλλα πολυ μαλλον δια το ΕΓΓΥΣ ειναι τε ΑΤΡΕΚΕΣΤΑΤΟΥ—*θαυμαζειν τα εξευρημενα &c.* tum ex Libr. II. de vict. ration. p. 365: *Απο μεν ΣΥΜΜΕΤΡΟΥ πονε κοπος ε κινεεται*· οκοταν δε ΠΛΕΙΩΝ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ πονος η, υπερεξηραινει την σαρκα: Ubi manifesto τῷ συμμετρῷ opponit το πλειων τε καιρος.

§. 9. Hæcce locutio *εγγιστα τε καιρος* (§. præc.) aliam locutionem oppositam apud Hippocratem obviam dilucidat, atque ab illa invicem magis ac magis confirmatur. Locus est in Libr. I. de morb. mulier. p. 612. integer quidem, ita tamen ab interpretibus versus, ut veram verborum notionem eos affecutos fuisse vix affirmaverim: *ιτερον γαρ inquirit ιτερω διεκιδου εν τῷ σωματι, επην ΠΛΕΟΝ ΕΚΑΣΤΩι τε καιρος η, και μη δυναται κατεχειν, quæ Foësius ita vertit: in corpore enim,*

ubi in unaquaque parte plus quam par sit, aut quam continere possit, affuerit, altera ad alteram transmittit; Cornarius: altera enim pars ad alteram delegat in corpore, ubi singulis plus quam oportet, affuerit, et continere non poterint. Hæc, quoad sensum, recta quidem sunt, et ab Hippocratis mente vix aliena: Id tantum introspicere mihi videor, interpretes *πλεον* pro adverbio, *εἰκασω* pro nomine accepisse; quum contra *εἰκασω* idem sit quod *εἰκας* longe, procul, *πλεον* idem quod *πληρες* plenum, utrumque Herodoteo sive Ionico loquendi more. Est itaque *πλεον εἰκασω τε καιρῶς* locutio synonyma locutioni *πληρες ὑπὲρ τον καιρον* vel *πορρω τε καιρῶς* supra modum vel procul a modo plena; (conf. Oeconom. Foëf. in *εἰκασω*) quæ cum sic se habeant, locum Hippocrateum verbotenus sic verto: *in corpore enim altera pars ad alteram de suo transmittit, ubi procul a justo modo plena fuerit, et continere nequeat.* Apud Herodotum *της ἐωυτων εἰκασω οἰκημενης ἐν τιμῇ ἀγονται* interpretes vertunt: *eos, qui procul a se habitant, in pretio habent et honorant.* Conf. Portum in Lex. Herod. voce *εἰκασω*, cui magis assentior *εἰκασω* pro comm. *εἰκας* et *πορρω* accipi asserenti, quam Stephano in Append. qui, aut suspectum locum hunc Herodoti, aut *εἰκασω* syncopen ex *εἰκασατω* passum esse censet. Quidquid sit de tricis hisce Grammaticis, *εἰκασω τε καιρῶς* atque *εγγιστα τε καιρῶς* (§. præc.) elegantes ac sibi invicem oppositæ locutiones, Lexicographis hætenus ignotæ, Græcæ linguæ omnino sunt vindicandæ. Similis fere oppositio occurrit Iliad. K. uno versu 113 comprehensa: *Των γαρ νηες εασιν εἰκασατω, ὅδε μάλ' ἐγγυς.*

§. 10. Libr. 1. de morb. mulier. p. 614. extrem.

και

καὶ τυρὸν αἰγείον ὀπτάν, περιζύσας τὸ ῥυπος καὶ τὴν ἀλμην,
καὶ τὸ ΠΙΚΡΟΝ συμμιξας, καὶ παλὴν ἀλφίτη &c. Foësius
vertit : *et casei caprilli tosti, sorde et falsugine derafa, ama-
rum cum pollentæ polline permisceto* ; Calvum vero et Cor-
narium pro πικρὸν legisse πικερίον notione βатура existi-
mat. Quod quidem ad Calvum attinet, hic certe *bu-
tyrique paulum* habet ; adeo ut καὶ τὴν πικερίαν pro καὶ τὸ
πικρὸν eum legisse merito aliquis suspicaretur : Corna-
rius tamen *et pinguedinem ejus* vertit ; quæ versio poti-
us ΠΙΗΡΟΝ eum recte legisse arguit. Est autem hic
πιήρὸν idem ac πιαρ, quod Erotianus exp. τὸ λιπαρωτά-
τον καὶ νοσιμωτάτον *pinguissimum et maxime dulce*, qualis
esse solet pars casei, præsertim recentis, interior post-
quam sordes ac falsugo, quibus incrustatus est, fuerint
derasæ. Hoc et πιον vel πιος vocatur : ita Hippocra-
tes συκὰ τὸ πιον vel πιος, et ἰσχαδὸς τὸ εἶσω τὰ πιαρ τὸ με-
λιτοειδὲς sæpe dixit ; (conf. Oeconom. Foës. voce πιαρ)
quam significationem agnoscit et ipse Galenus, quum
comm. 6. in Lib. 6. Epidem. p. 521. scribit : ὅτι τὸ
πιον ἢ μόνον ἐπὶ τῇ λιπαρῇ καὶ πιμελωδῇ εἰρησθῆαι χρὴ νο-
μίζειν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν γλυκερὴν πάντως, *quod τὸ πιον non ex-
istimare oportet de pingui et unguinoso tantum dici, sed eti-
am de omni dulci*. Simile mendum detexerunt interpre-
tes in γῆ ΠΙΘΗΡΑ καὶ μαλθακῇ Hippocratis Libr. de
Aër. Aq. et Loc. p. 295 : ubi pro πιθήρα, lectio non
minus foeda ΠΙΚΡΑ habetur in Galeni codd : in qui-
busdam exempl. τικρα ; et in margine Zuingerianæ ed.
πινιγηρα. Legendum procul dubio ΠΙΕΙΡΑ ; quam lec-
tionem adscripsit similiter Zuingerus in marg. defen-
dit Foësius in adnot. et in Oeconom. voce πιθήρα, et
in textum merito recepit Mackius : eadem nimirum
epi-

epitheta *πικραετ* *μαλθακη* *terrae* tribuit ὁμηρικώτατος noster Hippocrates, quæ occurrunt *Iliad.* Σ. 541.

Εν δ' ἐτιθεῖ ΜΑΛΑΚΗΝ, ΠΙΕΙΡΑΝ *αρεραν*.

Neque in his substituit Librariorum oscitantia: simili namque errore foedarunt alium Hippocratis locum *Libr. II. de vict. ration.* p. 363. *ξηραίνει την——γαστρα*, και εκ εα ΠΙΚΡΗΝ γινεσθαι δια ταδε' κινεμενα τε ανδρωπε θερμαινεται και το σωμα και τα σιτια' ελκει εν την ικμαδα η σαρχ, και εκ εα ΠΙΚΡΗΝ κοιλιην ξυνισασθαι. Ubi pro primo *πικρην* legendum ΠΙΗΡΗΝ *pinguem* forma Ionica, vel *πιερην*, ut in margine habet Zuingerus, consentiente codice Servini, atque Lindeno, vel *πιειρην* ut ex MS. cod. in textum transtulit Mackius, quam vocem usurpavit Hippocrates etiam in *L. de natur. puer.* p. 242. et 245. Alteri ΠΙΚΡΗΝ *κοιλιην*, optima lectio ΠΕΡΙ ΤΗΝ *κοιλιην circa ventrem*, quam e MS. cod. in textum recepit Mackius, omnino substituenta est.

§. 11. *Libr. de intern. affectionib.* p. 560: *Ισχιας* δε απο τωνδε των αφορμων γινεται μαλιστα τοις πολλοις εν ΕΛΘΗ εν τω ηλιω παλυν χρονον κ. τ. λ. Hæc iisdem verbis repetuntur *Libr. de dieb. judicat.* p. 58. ελθη per *versatus fuerit* verterunt Cornarius et Foësius; Calvus hic quidem per *versetur et eat*, Libro vero de dieb. judicat. per *vadat*; Mackius in primo *iter fecerit*, in altero *versetur* dixit. Sed legendum in utroque loco ΕΙΛΗΘΗ εν τω ηλιω *calesctus fuerit in sole*, vel brevius *insolatus fuerit*; quemadmodum legitur eodem hoc libr. p. 557. de volvulo auriginoso: πολλοι δε τω τοιςτω συνεσχεθησαν, και υπο του ηλιου ΕΙΛΗΘΕΝΤΕΣ. Ubi Lindenus pro υπο του ηλιου ειληθεντες, una voce legit
ειλη-

εἰληθερησαντες, quam dictionem usurpavit Hippocrates Libr. II. de morb. p. 485 et 486. Lectio πρὸς τὸν ἥλιον εὐνασθῆντες, quam ex MS. cod. affert Mackius in suis adnotationibus, Glossam redolet. Εἰλεω Eustathio est *insolo*; et εἰληθερεῖν ejus synonymum exp. Hesychius ἐν ἡλίῳ θερμαινεσθαι &c. conf. Oeconom. Foës. in εἰληθερες.

§. 12. Libr. II. de morb. p. 463. morbi, quem ὑπερμεσιν τῶν ἐν κεφαλῇ φλεβῶν vocat, singulorum symptomatum rationem reddens:—εχει inquit τὴν κεφαλὴν, οδυνη μὲν ὑπὸ τῆς ὑπερθερμασίης τῆς αἵματος· σκοτοδινίη δὲ, ὅταν αἵματι ἐπὶ τὸ πρὸς ὄψιν χωρῇ τὸ αἷμα· βαρὺς δὲ, ὅτε τῆς αἵματος πλεονος ἔχοντος ἐν τῇ κεφαλῇ, καὶ θολερωτέρῃ, καὶ νοσώδεσσι ἢ ΕΣΩΘΕΝ. Hoc ἡ ἐσωθεν *quam intus* multum negotii creavit interpretibus, neque quod reponerent habuerunt. Unus Calvus legisse videtur ἡ ἐξωθεν *quam extra*; quæ sane lectio nodum non magis solvit quam altera. Annon legendum sit potius ἡ ΕΙΩΘΕΝ, *quam consueverit*? Certe paulo inferius ead. p. legitur: ὁκοταν—ἡ χολῶδης ἡ φλεγµατώδης γίνηται (ὁ ἐγκεφαλός) µαλλον τῆς ΕΙΩΘΟΤΟΣ; nec non paulo superius p. 462. de morbo hujus morbi ὑπερμεσσεως germano loquens: ὅταν inquit τὸ αἷμα τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ, ὑπὸ χολῆς, ἢ φλεγµατος, ὑπερθερµανθῇ, καὶ κινήθῃ µαλλον τῆς ΕΙΩΘΟΤΟΣ. Quæ locutio est plane synonyma locutionibus µαλλον vel πλεον τῆς καίρης, quas passim usurpat Hippocrates; aut etiam ἐκαστῇ τῇ καίρει, quam ipsi jam vindicavimus (§. 9). Potest etiam legi ἡ ὍΣΟΝ ΕΙΩΘΕΝ, a quibus in unum conflatis Librariorum oscitantia facile oriri potuit monstrosum ἡ ἐσωθεν. Neque deest quod hanc alteram emendationem veri simillimam reddat; ita enim

enim Hippocrates de victu acut. p. 389: τον γενη
ΠΑΡΑ ΤΟ ΕΘΟΣ κενεαγγησαντα ζυμφέρει ταυτην την ημεραν
αντισηκωσαι — και το δειπνον συχνω ελαττον ποινησασθαι η
ΟΣΟΝ ΕΙΘΙΣΤΟ.*

* Lors qu'il s'agit de changement d'habitude, (sic postea
conjecturam suam confirmavit Corayius in litteris ad me datis)
ces comparaisons (ισωδειςτος η ειωδεις) deviennent equivalentes
aux expressions ισοωδης (ou affecté de telle autre qualité) παρα
τα ειωδης, ou παρα φυσιν. Hippocrate nous en fournit d'autres
exemples. Dans le livr. de morb. Sacr. p. 308. extrem. οταν
ουτος [εγκεφαλος] μη υγραινη, αλλ' η θερμωτερος της φυσιος γινεται,
η ψυχρωτερος, η υγρωτερος, η ξηρωτερος, η τι αλλα πεποιδη παθος πα-
ρα την φυσιν ο μη ΕΙΩΘΗ. Dans le livr. iv. de morbis. p. 501.
επει ξηρωται [αι φλεβεις] γινωται η πριν ησαν ne peut signifier autre
chose, sinon επει ξηραι γινωται παρα τα ειωδης, puisque les veines
dans leur état naturel ne sont rien moins que sèches. Dans le
livr. ii. de morbis. p. 461. extr. en parlant de la vue, qui dans
son état naturel ne peut point être dolere, il dit cependant: υδαρε-
στην τε γαρ γινεται η οφθς και δολερωτερη* και το λαμπρον εν τω οφθαλμω
εχ' ομοιως λαμπρον εστι. et plus bas p. 464. en parlant du sang:
αναγκη υπο ψυχροτητος τε φλεγματος το αιμα εσσαι μαλλον νυν η εν τω
ΙΠΙΝ ΧΡΟΝΩ και ιψυχδαι: mais la ςασις et ψυξις ne sont point
l'état naturel du sang. Quoique je croie ces exemples suffisants,
j'ajouterai quelques uns d'Herodote. Dans le iv. livr. chap. 127.
le Roi des Scythes dit: εδρε νεωτερον εμει ποιησας νυν, η και εν ειρηνη
ΕΝΘΕΑ ποιουν: ce qui ne suppose point qu'en temps de paix il
avoit une conduite neuve (νεν) et extraordinaire. Dans le livr.
vi. chap. 107. και οι ταυτα διεπορτι επηλθει πταρειν τε και βηξαι με-
ζυνως η ως ΕΝΘΕΕ. cela ne suppose non plus que cet homme avoit
l'habitude d'éternuer et de tousser fortement (μεγαλως) et d'une
maniere differente de cella des autres hommes.

Et puisque nous sommes sur l'article d'Herodote, permettez
que je soumette a votre jugement une correction que je viens de
tenter Livr. ix. chap. 27. où cet Historien fait dire aux Atheni-
ens:

ens : *εἰ δὲ ἡμῖν ἔργον εἶναι ἔχον καὶ εἰς Ἀμαζονδας τὰς ΑΠΟΘΗΚΑΣ τὰς ἀπο Θερμωδοντος ποταμὸν ἰσχυρὰς καὶ εἰς γῆν τὴν Ἀττικὴν.* Vous fa-
vez toutes les conjectures des critiques sur le mot *αποθηκας*, (que les
editeurs ont supprimé, le trouvant, comme il est en effet, insigni-
fiant et incommode,) et entre autres celle qui plaisoit tant à l'in-
genieux Toup, qui vouloit qu'on lut *τὰς αποθηκας* *epist. crit. p. 66.*
edit. Lips. Quant à moi, je pense qu'il faut lire *Αμαζονδας τὰς*
ΑΠΟ ΘΡΗΙΚΗΣ τὰς (on pourroit même supprimer ce second *τὰς*)
απο Θερμωδοντος etc. Je me crois autorisé à proposer cette con-
jecture par Virgile *Æneid. xi. v. 659.*

Quales *THREICIAE*, cum flumina *THERMODONTIS*
Pulsant, et pictis bellantur Amazones armis.

NOTÆ

Notæ et Conjecturæ

QUÆDAM ADHUC INEDITÆ

CASAUBONI

VULCANII, UPTONI, SANCTAMANDI,

JORTINI

IN ARISTOTELIS LIBRUM DE POETICA.

ED. WINSTANL.

C. IV. P. 10. v. 14. το χαρειν] lege τῷ χαρειν *Vulc.*

P. 12. v. 10. ιαμβιζον] Quis non videt ιαμβους priores esse verbo ιαμβιζῶ? tamen Aristoteles *iambos*, ait dictos, quia ιαμβιζον ἀλλήλους. *Casaub.*

Ibid. v. 13. ἀλλ' ὅτι] lege ἀλλ' ἐτι *Vulc.*

Ibid. v. 16. Μαργειτης] Fortasse ad Margitem pertinent versus a Scholiaste ad Euripidem citati in Oreste, p. 57. [v. 249.] *Upt.*

P. 15. v. 7. πλεῖστα γὰρ ιαμβεῖα] Aristot. Rhet. lib. 3. cap. 8. Demetr. Phal. Sect. xliii. *Upt.*

C. V. P. 16. v. 7. Φορμῖς] Perperam Phormis, cum ei nomen sit Phormo, legitur. Ger. Voss. *Upt.*

C. VI. P. 18. v. 3. δρωντων] lege δρωντος *Vulc.*

C. VII. P. 27. v. 1. καθ' αὐτήν] lege κατ' αὐτήν *Vulc.*

C. VIII. P. 28. v. 2. Ἡρακλήϊδα] Primus veterum poetarum, qui de rebus ab Hercule gestis scripsere, fuit Pisander. vide Theocr. Epigr. elegans. *Upt.*

C. IX. P. 30. Vid. Petron. p. 213. *Upt.*

P. 32. v. 4. ὁσῶ] Cum dicitur, Est hoc melius illo, ὁσῶ — pendet oratio, et videtur expectare aliud membrum; quod tamen aliter est persæpe. Sic

d

“per-

“perspicuum est, inquit, poetam esse ποιητην μαλλον των μυθων, η των μετρων, ὅσω ποιητης κατὰ την μιμησιν εἰσι.
Casaub.

P. 33. n. 10. Simile est illud Theocriti Idyll. 23. ad fin.

Και ποτε τον Θεον ηνθε τον ὕβρισε· λαϊνεας δε
 Ισατ' απο κρηπιδος Ερωσ κ. τ. λ. *Upt.*

C. XI. P. 36. v. 4. επειδη η] lege επειδη δε *Vulc.*

Ibid. Ετι δε αναγνωρισεις, αι μεν εισι θατερου προς του ἑτερον μονον, ὅτ' αν η δηλος ἑτερος, τις εἰν· ὅτε * δ' αμφοτε-
 ρους δει αναγνωρισαι.] *Vulcanius* delenda vult ετι δε αναγ-
 νωρισεις, αι μεν εισι, et pro iis sufficienda η μεν εἰσι—vel
 si vulgata illa præferantur, legenda αι δε ὅτε αμφοτε-
 ρους pro ὅτε δ' α.

C. XII. P. 37. Capitis *duodecimi* Poetices Aristotelicæ partem, qua de partibus quantitatis Tragœdiæ agit, caput *septimum* constituit Heinsius: ideo quia quid sit Chorus, quid Episodium, docendus erat Lector, priusquam præcepta de fabula daret, in quibus utriusque crebra mentio. At enim quid sit Chorus, nemo docendus erat. Episodium dupliciter sumitur ab Aristotele, ut ipse Heinsius agnoscit, (Capite 6. de *Constitutione Tragœdiæ*, ub de Amplificatione agit,) et res ipsa clamat. Hoc enim loco definit ipse Aristotelis Episodium ita: *Episodium est pars integra Tragœdiæ inter duos Choricos cantus*: at alibi semper in toto hoc opere vulgari notione sumitur pro eo, quod præter argumentum, argumenti tamen causa, apte interserebatur. Quid igitur juvat præposuisse definitionem Episodii, quæ sequentia nihil illustrat.

Similiter peccat in voce Παθος Heinsius: nam licet
 Aristo-

Aristoteles ipse quid per eam vocem intellexerit Capituli 12. initio (partem nimirum fabulæ) definiendo dixerit, ille *παθη*, quæ repræsentantur, et *παθηματα* vel perturbationes, quæ in spectantibus excitantur, misere confudit, et quæ diversa re et ratione sunt necessario, conjungenda statuit. Quod si quis dicat perturbationes ex *παθει*, quæ representantur, nasci, fateor sane, sed non ab illis solis: sunt enim et *περιπετεiai* et *αναγνωρισεις* quædam, quæ ideam præstant, ut non ad *παθος*, quæ est in scena magis, quam ad illas spectantium perturbationes referendæ sint. Plane igitur iterum in vocis ambiguo sensu lapsus est Heinsius. Sed nec felicius in reliquis est. Nam Cap. 16. de *Agnitione* post c. 11. collocat: quia ad primam partem essentiae fabulæ nimirum spectat: neque agere debuerit Philosophus de secunda parte, priusquam primam absolverit. At c. 15. de *moribus*, quæ secunda pars est, agit. Transpositionem autem ait ipsum Aristotelem indicare his C. 11. verbis: *τῶν δὲ περιπετειῶν καὶ ἀναγνωρίσεων εἰρηται*. De ratione Aristotelis in ordine, quem servavit, alibi viderimus; qui si non fuerit accuratus, non ideo recte ab Hein시오 constitutum esse necesse est. Sed quod ait Aristotelem ipsum id docere, falsum omnino est. Nam verba ejus id solum docent, de Peripetia et Agnitione ita jam actum, ut quid utraque sit, constet: quod sane verum est; neque aliud voluisse indicio sunt sequentia, ubi similiter, quid sit *παθος*, paucissimis verbis explicat, tum quod ait initio Cap. 16. *ἀναγνωρισεις δὲ τι μὲν εἰναι, εἰρηται πρῶτον*. Vides *τι μὲν εἰναι*, εἰρηται solum dicere; neque amplius indicare voluit, c. 12. per *εἰρηται*. Nam non omnia, quæ de agnitione dictu-

rūs erat, intellexisse, ut existimavit Heinſius, vel inde conſtat, quod quæ tractantur, c. 13. ad περιπε-
τειαν ſpectant; quomodo ſc. ex ea perturbationes fi-
ant. Ειρηται autem utrique commune tam Peripetia
quam Agnitioni eſt: ut igitur de περιπετεια rurfus poſt
iſta, c. 12. agit; ita nihil vetat quominus et de Agni-
tione agat: imo utrumque neceſſarium fuit; quum
quæ c. undecimo traduntur, non ſufficerent. Obſerva
autem illud προτερον capitis 16, Heinſianum ordinem
evertere: non enim congruum eſt ita loqui, de re,
quæ immediate præceſſit. Sed hoc et alii obſer-
varunt.

Porro, c. 15. quod de Moribus agit, collocat poſt
c. 18, Heinſius, ne prius ſcilicet de ſecunda parte eſ-
ſentiali agat Ariſtoteles, quam primam penitus abſol-
verit. Hoc ſpeciem aliquam veri habet: ſed viden-
dum an non vulgaris ordinis ratio aliqua inveniri poſ-
ſit. *Sanctamandus.*

C. XIII. P. 40. v. 8. απηριθμουν] Απαριθμειν nova
ſignificatione dicit: προ τε μεν γαρ οι ποιηται τις τυχοντας
μυθας απηριθμουν· νυν δε περι ολιγας οικιας αι καλλιςαι τρα-
γωδιαι συντιθενται. Eſt ergo απαριθμειν *recevoir, mettre
en conte, et approuver.* Caſaub.

C. XV. P. 50. v. 4. τη ποιητικη] τω επεικοτι *Fort.*

C. XVI. P. 50. Εξ ης επισημοι Πελοπιδαι παρα των
ωμων και του ελεφαντος. Nazianz. p. 37. *Upt.*

P. 52. v. ult. ωσπερ οι] οι delet *Vulc.*

P. 53. v. 5. Χλοφοροις] Χοηφοροις *Vulc.*

C. XVII. P. 57. v. 15. μακρος] ου μακρος *Vulc.*

Ibid. F. 59. v. 6. Το δε τεταρτον, οιον] Το δε τεταρ-
τον, ομαλον· οιον *Vulc.*

C. XVIII. P. 61. τα διδομενα μαλλον] ου μαλλον *Vulc.*

C. XXI.

C. XXI. P. 68. πολλά των Μεγαλιωτων] χολλητο-
μυογαλιωτων *Fort.*

P. 69. v. 5. Σιγυνον] Αιχμην τριγλωχίνα, Σιγυνην ευ-
ρυκαρηνον. Oppian. L. I. v. 152. *Upt.*

P. 73. v. 5. ἢ τῷ οικειῷ] ἢ τοῦ οικείου *Fort.*

P. 74. v. 7. εκ τουτων] εκ δυο των *Fort.*

C. XXII. P. 76. Vid. Not. Casaub. in Athen. l.
10. c. 19. *Upt.*

P. 80. v. 11. ισθiei] Ὑπο του Κενταυριε αιματος, ὡς
φησιν ἡ τραγωδία, κατεσθιομενος, de Hercule sc. Lucian.
de Morte Peregr. *Upt.*

C. XXIII. P. 84. v. ult. μετριαζοντα, καταπεπλεγ-
μενον] μετριαζων, καταπεπλεγμενος. *Vulc.*

P. 85. v. 7. Κυπριων] Vide Hom. Schol. in Διοε
δ' ετελειτο βουλη. *Upt.*

C. XXIV. P. 86. αναγνωρισις γαρ διολε και ηδικη]
αναγνωρισις γαρ διολου* και ηδικον. *Vulc.* διπλη και ηδι-
κη. *Fort.*

P. 89. v. 8. Επειτα τα περι] Επει τα π. *Fort.*

P. 91. v. 3. αλλου δε τουτου] αλλο-δ. τ. *Fort.*

— v. 4. ἢ προσθειναι] ἢ, προσθειναι *Fort.* ἢ de-
let *Vulc.*

P. 92. v. 5. εξ αρχης] pro eo quod dici solet ad-
verbialiter την αρχην. *Casaub.*

Ibid. v. 6. και φαινηται ευλογωτερον, ενδεχесθαι και το
ατοπον] φαινεσθαι ευλογωτερον ενδεχεται και το α. *Fort.*

C. XXV. P. 94. v. 3. η μεν] ει μεν *Vulc.*

Ibid. v. 4. αυτης η αιμαρτια] Morelius edidit αυτη η
αιμαρτια, pro quo legendum αυτης η αιμαρτια voluit *Vul-*
canius: αυτης etiam corrigit *Fort.*

P. 98. v. 1. Hujus Xenophanis meminit Doctiss.
Cudworth. p. 136. *Upt.*

Ibid.

Ibid. ἀλλ' οὐ φασί] ἀλλὰ φασί *Fort.*

Ibid. v. 7. ἡ εἰρηται] εἰ *Vulc.*

Ibid. v. 11. ἡ μείζονος] εἰ *Vulc.*

P. 101. v. 13. εἰη δ' ἀν οὐ] εἰη δ' αὐ *Fort.*

P. 102. v. 4. τῷ ταυτῇ] τὸ *Fort.*

Ibid. v. 5. ὥδι πως· μαλὶς' ἀν] ὥδε πως μαλιστα ἀν *Fort.*

Ibid. v. 6. ὅτι ἐνιοί] ὅτε *Fort.*

P. 104. v. 5. εἰρημενα] ἡρημενα *Fort.*

C. XXVI. P. 109. v. 9. διότι] δε ὅτι *Fort.*

P. 110. v. 4. τῷ ἐν ἐλατῶνι] τὸ ἐν *Fort.*

Hiscē ineditis tandem observationem HEMSTERHUISII (ad Lucian. V. I. p. 30.) et MENAGII conjecturam huc usque ab editoribus et interpretibus prætermittas pro ineditis adjiciam. “Duplici fere sensu veteres usurpant [vocem Ἴπποκένταυρος:] primum ad significandam rem sive insolitam et portentosi similem, sive fictam et vera natura vacuam, adhibetur: Eustath. ἀνυποστατοὺς ἐννοίας, καὶ αἷς οὐκ οἶδε φύσις τελεσφορεῖν ad Il. A. p. 102. *quis enim hippocentaurum fuisse, aut chimæram putes?* ut ait Cicer. de N. D. II. c. 2. Noster in Hermet. §. 72. quum chimæras et gorgonas adjungit, in animo certe Platonis habuit locum in Phædr. p. 1211. B. qui ἀμύχανες πλῆθει τε καὶ ἀτοπία τερατολογίας φύσεις vocat. Cicer. de N. D. I. 38. *quid interest, utrum de hippocentauro, an de Deo cogitemus?* Ad hanc normam somniorum interpretes hippocentauros, atque ejusmodi alia somniantibus oblata exigunt. Vid. Artemid. II. 49. IV. 49. Sic illi veteres: nunc naturæ miraculorum periti dispiciant, an major habenda sit fides Plinio, qui H. N. VII. 3. hippocentaurum ex Ægypto

Ægypto in melle Romam allatam se vidisse adseverat. Deinde poni solet hæc vox de iis, quæ dissimili genere in unum congregantur ac coalescunt. Sic Chæremôn Hippocentaurum fecerat, μικτήν ῥαψῳδίαν ἐξ ἀπαντῶν τῶν μετρῶν, teste Aristotele de Poet. Cap. i. *Victorius*, eumque secutus *D. Heinsius* Κενταύρον dederunt, quia eum in modum *Athenæus* proferat XII. p. 608. E. addens ὅπερ δράμα πολυμετρὸν ἐστίν. et XV. p. 676. E. Ego nihil in Philosopho movendum censeo, ut qui minime dubitem, quin titulus ab hac metrorum varietate sit petitus: quo pacto Hippocentaurum dixeris an Centaurum, perinde erit. Ad idem scriptum pertinet, quod tradit Aristot. de Poet. c. 24. ἐπὶ δὲ ἀτοπώτερον, εἰ μίγνυσι τις αὐτὰ (de metro heroico, iambico, et tetrametro fuerat locutus) ὥσπερ Χαιρημῶν· illa μίξις ἀτοπος, qualis est Hippocentauri, opinionem de titulo meam confirmat. Simili modo *Noster* in Bis Accus. §. 33. Dialogum querentem facit: ἵπποκενταύρου δίκην συνθετὸν τι καὶ ξενὸν φᾶσμα τοῖς ἀκουέσιν δοκῶ et in Fugit. §. 10. seu *Lucianus*, five quis alius, non inficete quidem Sophistas traducit, velut Hippocentaurorum genus quoddam, συνθετὸν τι καὶ μίκτον ἐν μίσθῳ ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας πλαζόμενον· de quibus quæ notat *Lud. Cresfollius* Th. Rh. II. c. 1. si ad hæc adjungas, nihil erit magno opere, cur plura desideres.”

Quæ sequitur, *MENAGII* conjectura est, ex *Varia Lectione MS. Reg. Par.* profecta, quam mihi indicavit libro in rarissimo V. Cl. *Porfonus*. “ Dans un Manuscrit de la Poetique d'Aristote, qui est dans la Bibliotheque du Roi, à l'endroit ou il est dit, que ce fut

fut ce Poete, qui le premier diminua le Choeur, *πρωτος Αισχυλος τα χορευ ηλατῳσε*, [C. 4. p.14.] il y a τα του χρονυ η χορου ηλατῳσε. Ce qui donne quelque sujet de croire qu' Aristote avoit escrit τα του χρονυ και χορου ηλατῳσε." *Discours de MENAGE sur l' Heautontimoroumenos de Terence*, p. 54. P. I. ed. 1690. a Utrecht.

Eodem autem consilio, quo Hemsterhusianam et Menagianam observationes, JOHANNIS etiam UPTONI, Jacobi Nep. nonnullas conjecturas adjiciam excerptas ex ejus *Criticis Observ. in Shakespear*. Ed. 1.

C. II. P. 1. v. 2. εν αυτη δε τη διαφορα] Lege εν ταυτη δε τ. δ. *Observ.* p. 122.

C. IV. P. 14. v. 9. Αισχυλος — και τον λογον πρωταγωτισην παρασκευασε· τρεις δε, και σκηνογραφιαν Σοφοκλῃς.] Lege και τον λογον πρωταγωνισην παρασκευασε και σκηνογραφιαν· τρεις δε Σοφοκλῃς. P. 113.

C. VIII. P. 29. v. 3. 'Ο γαρ προσον η μη προσον, μηδεν ποιει επιδηλον, ουδε μοριον τουτο εσι.] lege μηδεν ποιει ΕΠΙ ΤΟ ΟΛΟΝ, ηδε μοριον ΤΟΥΤΟΥ εσι. P. 69.

C. XVIII. P. 61. v. 6. 'Ωσπερ Αγαθων λεγει, εικος γαρ γινεσθαι πολλα και παρα το εικος.] lege 'Ωσπερ γαρ Αγαθων λεγει, εικος γινεσθαι πολλα και παρα το εικος. P. 42.

C. XIX. P. 62. v. 4. Εσι δε κατα την διανοιαν ταυτα, οσα] lege Εσι δε κ. τ. δ. ΤΟΙΑΥΤΑ, οσα P. 99.

C. XXIV. P. 89. v. 5. Μαλλον δ' ενδεχεται εν τη εποποιῳα το αναλογον. Διο συμβαινει μαλιστα το θαυμασον, δια το μη ὀραν εις τον πραττοντα. Επειτα τα περι] lege Μαλλον δ' ενδεχεται εν τη εποποιῳα το ΑΛΟΓΟΝ, (δι' ο συμβαινει μαλιστα το θαυμασον,) δια το μη ὀραν εις τον πραττοντα. ΕΠΕΙ ΤΟΙ τα περι. P. 59.

C. XXV.

C. XXV. P. 94. v. 1. Αυτῆς δὲ τῆς ποιητικῆς διτλὴ ἡ αἵμαρτια. ἡ μὲν γὰρ κατ' αὐτήν, ἡ δὲ κατὰ συμβεβηκός· ἡ μὲν γὰρ προελεσθαι μιμησασθαι ἀδυναμίαν αὐτῆς, ἡ αἵμαρτια· ἡ δὲ το προελεσθαι μὴ ὀρθῶς, κατὰ συμβεβηκός.] lege EI μὲν γὰρ προελεσθαι μιμησασθαι ΚΑΤ' ἀδυναμίαν αὐτῆς, ἡ αἵμαρτια ΚΑΘ' ΑΥΤΗΝ. κ. τ. λ. P. 40.

Docta quoque est viri eruditi conjectura de loco vexatissimo primi capitis, quæ quinta in *Bibliothecæ Criticæ* parte (Præf. p. x.) proposita est; quam tamen, cum Aristotelis interpretes latuisset, non inutile erit ceteris adponere.

[“Veteres] his tribus causis omnia fieri statuebant, *natura, casu, arte*. Ex his *natura* idem valet ac *necessitas*: *ars* idem ac *prudentia, ratio, voluntas*. Plato Leg. X. P. 665. H. Λεγῶσι πού τινες, ὥς πάντα εἰσι τὰ πρᾶγματα γινόμενα καὶ γενομένα καὶ γενησόμενα, τὰ μὲν φύσει, τὰ δὲ τεχνῇ, τὰ δὲ διὰ τυχὴν Hæc nobis observatio in mentem revocat locum Aristotelis, ubi φύσις reponendum est, Art. Poet. cap. 1. χρώμασι καὶ σχήμασι πολλὰ μιμνῆσθαι τινες ἀπεικάζοντες, οἱ μὲν διὰ τεχνῆς, οἱ δὲ διὰ συνηθείας, ἑτέροι δὲ δι' ἀμφοῖν: [Vulg. διὰ τῆς φωνῆς] legendum ἑτέροι δὲ διὰ ΦΥΣΙΝ· quod et ipsa ostendit verborum sententia, et confirmatur ex Metaphys. I. 1.”

VARIÆ LECTIONES

QUINTI CURTII RUFI,

PROCLI LYCII IN EUCLIDEM.

ANECDOTA GRÆCA

PROCLI LYCII,

JOANNIS TZETZIS.

VARIATION

QUINTI CURSUS

PROCI LXXII IN

ANECDOTA GRÆCA

PROCI LXXII

JOANNIS T. 1711

Variae Lectiones

Et Supplementa

QUINTI CURTII RUFI

E MSS. Coll. Corp. Cbr. et Bodl.

L. III.

- Pag. 19. v. 10. destitutam ab suis. C.
— 20. v. 8. intra eas. B.
v. 9. Darius ipse. B.
— 21. v. 2. iustum respondit. B.
— 22. v. 8. intrat. Ubi vehiculum. B.
— 23. v. 3. adstrictum cum pluribus. B.
v. 12. conspici posset. C.
— 24. v. 1. injecerat curam ei, ne omen verteretur in
risum inceptum. C.
v. 3. quomodo solvantur. C. B.
v. 5. Cum deinde Darium, ubicunque esset occu-
pare statuisset, praesidiis dispositis per urbes, ut a tergo
tuta relinqueret, Paphlagoniam intrat. Huic juncti erant
Veneti, unde quidam Venetos trahere originem credunt.
Haec regio mox tota regi paruit, impositumque erat tri-
butum; quod nec quidem Persis antea datum fuerat;
receptisque obsidibus; et Calani regioni praeficiens,
Cappadociam petit. C.
— 30. Hyrcani egregium numerum, ut inter. C.
v. 2, 3. expleverat additis equitibus. Milita-
tura item vices quadragena, peditum millia armati
erant. C. B.
— 38. v. 6. dederat. Verum ejus animum anxium de
instant. C.
— 39. v. 10. vetera quoque omnia ut fert. C. B.
— 40. v. 1. revocaverat. Recensebant enim Darium.
C. B.
— 45. v. 4. *Deest*. quorum alterum Nini, alterum Beli
gerebat effigiem. C.
— 51. v. 1. Interea Alexander per arctissimas fauces
Tauri montis, quas incolae Pylas vocant, Ciliciam in-
greditur: contemplatusque locorum situm, munimenta
quae manu fiunt, naturaliter imitantem, non alias magis
B dicitur

dicatur admiratus esse: suamque felicitatem obrui potuisse vel saxi confitebatur, si fuissent, qui subeuntes propellerent. Iter enim vix quaternos capiebat armatos. C.

Pag. 53. v. 1. Nam paucis, qui. B.

— 56. v. 12. Rati, non iter. B.

Sed praelium. Sed illi, quos Arsames praefectus Ciliciae ad tuendos aditus reliquerat, solo aspectu Macedonum territi aufugerant. Hoc itaque modo agmen. C.

— 57. v. 1. Hostis invaderet. Sic enim totam regionem igni ferroque vastare intenderat, ut hosti solitudinem faceret, corrumpens quicquid usui esse poterat, sterile ac nudum solum, quod tueri nequibat, relicturus. Populator regionis, quam à populatoribus defendere deberet. Sed Alexander Parmen. C.

— v. 6. Non magnitudine sui sed liquore memorabilis. Quippe levi tractu e fontibus labens puro solo excipitur, nec torrentes incurrunt, qui placide manantis alveum turbent. Itaque incorruptus et frigidissimus, cujus liquor et amoenitas regem pulvere ac sudore persusum invitaverant, ut calidum adhuc corpus ablueret. Erat enim aestas cujus calor non aliam magis, quam Ciliciae oram vapore solis accendit, et diei servidissimum tempus exceperat. Itaque veste depos. C.

— 60. v. 1. Sentiebat. Animi autem aegritudo corpus urgebat. C.

— 62. v. 1. Ex Macedonia. C. B.

— 64. v. 4. In diversa mutato et versato. C.

— 69. v. 3. Effecerat. Fama velox in malis nuncius jam adversam Alexandri valetudinem ad Darium pertulerat. Unde celeritate qua poterat, ad Eufratem tendebat. Junctoque eo. C.

— 72. v. 17. Persas recentem deinde successuros. B.

v. 19. Inter angustias saltusque hostem. B.

— 74. v. 4. Occisus est. Verum e contra Graeci milites, qui cum Dario erant, in quibus et habebat Darius praecipuam et propemodum unicam spem belli, suadebant, ut retro abiret, spatiososque campos ad certamen eligeret, ut saltem tam innumerabiles copias divideret, ne sub unum fortunae ictum totas vires regni poneret. Minus hoc. C.

— 75. v. 1. Displicebat. Dicebant enim ancipitem Graecorum fidem. C.

- Pag. 75. v. 4. Tutius fore. C. B.
v. 9. Tot millium. B.
— 76. v. 3. In consilium jubet variasque. B.
nec illum mel. C.
v. 4. Prudentius suaserit. C. B.
v. 7. Hostibus esse traditurum. C.
— 77. v. 4. Nec dividi. C. B.
— 78. v. 2. Quasi strepitu. B.
v. 3. Se occulerint. C. B.
— 80. v. 7. Itaque speculatores marit. C. B.
— 81. v. 2. Decernendum fore. C. B.
— 85. v. 1. Verum acies Alexandri hoc modo. C.
— 86. v. 3. Gentium ultra eos dext. B.
v. 18. Thessalis adjuncti. C. B.
— 88. v. 1. E contra acies Darii non minus ordinate
incedebant; jam in conspectu, sed extra teli jactum
uterque erat exercitus; quum Persæ incond. C.
— 89. v. 4. Capefferent prælium. C. B.
cumque agmini obequitaret. C. B.
— 90. v. 1. Macedonum provincias Baet. C. B.
v. 2. Non in prærupt. C. B.
— 92. v. 5. Gestantem, plus ibi esse prædæ, quam pe-
riculi, victoriam quæri non auro sed ferro. Irent, et
imb. C.
— 95. v. 1. Munia exsequebantur. C. B.
v. 10. Macedones, qui circ. C.
— 98. v. 6. Laminarum ob id genus grav. C. B.
— 99. v. 9. Potestate steterant. C.
— 100. v. 2. Quidam circuitum rupis. B.
— 102. v. 5. In utro. C. B.
v. 11. A parte. C. B.
v. 13. Cum aliis capt. C.
— 105. v. 13. Doloremque renovaret. C.
Doloremque augeret. B.
— 106. v. 16. Officio ingenue sese mor. B.
— 107. v. 1. Tum demum mater. C. B.
— 110. v. 8. Egregiosque tam bello. B.
v. 9. Causa non veritus. B.
— 112. v. 6. Visi regis conterr. C.
— 121. v. 1. Et sexcenta. C. facile argenti. C. B.
v. 2. Quingenta æquabant. C.

LIB. IV.

Pag. 124. v. 2. Millia mercede conducta. C. Jam regius tum ad Euph. C. B. *nullo plane sensu.* (sic notatum libro Rawlinsoniano.)

v. 4. Quod celeritati Alexandri præripi posset. C.

— 124. v. 5. Potuisset. Alexander vero in Syriam veniens eam cito subjugavit. Sed Syri nondum belli claudibus satis edomiti novum aspernebantur imperium, qui tamen celeriter. C.

— 125. v. 7. A Dario missæ redd. C.

— 126. v. 5. Contentus parto. B.

— 128. v. 6. In acie. C.

— 135. v. 11. Hostis erat. B.

— 138. v. 7. Ostentans, perculit. B.

— 139. v. 8. Eversis navibus. C. B.

— 142. v. 8. Cujus ut in aliis negotiis pot. C.

— 149. v. 6. Spatium exaggereretur. C. B.

— 151. v. 4. Stabant; inuasere. B.

v. 7. Converterant, et quo longius moles agebatur a littore, hoc magis quicquid ingerebatur præalatum absorbebat mare. Igitur. C. B.

— 154. v. 9. In mare semetipsos. B.

v. 14. Totum ex profundo. C. B.

v. 16. Saxaque interfluens. C.

— 155. v. 6. Direxit; ea cæt. C. B.

v. 7. Sub ipsa. C. B.

— 156. v. 3. Hostium a consp.

— 157. v. 3. Pythagoras, Rex. C.

v. 6. Ausi erant nav. C. ausi sunt nav. B.

— 160. v. 8. In concione indicasset. C. B.

— 166. v. 3. At molem. B.

v. 10. Terruere metu. C. B.

— 167. v. 2. Ex diverso. C. B.

v. 12. Incumbentes remis. B.

— 168. v. 3. Ut undique terr. C. B.

— 169. v. 4. Et quicquid fors in manibus dederat. C.

— 171. v. 2. Crucibus adfixa. B.

— 173. v. 6. Terris contentum. Si fort. C. B.

— 174. v. 7. Inter angustias posse depr. C. B.

v. 10. In Mediam. C. B.

- Pag. 174. v. 11. Quandoque aditurum. B.
 v. 12. Nec Sogdianos. C. Ne Sogdianos. B.
 ——— nominem cæterasque. C. B.
 v. 15. Exitio se esse. C. B.
- 175. v. 2. A victus ipsumque tanquam victum supplicem debere venire, et arbitria regni victori committere. C.
- v. 11. Scripserant. Sed Alexander tradita Cilicia Socrati, et regione, quæ est circa Tyrum Philiatæ, et Syria, quæ Cœle appellatur, Andromacho — statuit obsidere. Misit itaque litteras Jherosolimam ad Joadam principem sacerdotum gentis Judææ, ut sibi mitteret auxilium, et exercitui venalia ministraret. Mandat quoque Judæis, ut amicitiam Macedonum eligant, et quanta prius Dario conferebant, præbeant ei, ne in posterum poeniteant. Cumque princeps sacerdotum respondisset legatis se sacramenta dedisse Dario, ut nequaquam contra eum arma caperet, nec posse vivente Dario constituta transgredi. Alexander vehementer incitatus est, dixitque Judæos in brevi scituros, cuine debeant constituta servare. Interea Sanabalath princeps Samariæ, unus de satrapis Darii; jam desperans de Dario, venit in auxilium Alexandro cum octo millibus armatorum, dicens se libentius servire ei quam Dario; promittitque per loca suæ potestatis ad urbem Jherosolimam posse pervenire. Quem Alexander gratanter recipiens exercitum Gazam convertit, Ephæstione jussu oram Phœnicis classe prætervehi. Iisdem fere. C.
- 176. v. 2. In eo consilio Græci ut sunt temporaria ingenia. C. B.
- 177. v. 2. Sequerentur. Interea Rhodii urbem et portus suos dederunt Alexandro, quia jam non per se tantum sed per duces suos urbes et regiones subjugabat terrore sui nominis magis, quam armis. Cæterum non. C.
- 180. v. 9. Procul a Scytharum. B.
- 184. v. 7. Non intacta. C. B.
- 186. v. 9. Ipse vero ne oris quidem. B.
 v. 13. Manare longius. C. B.
- 187. v. 12. Deseruerunt sui. C. B.
 v. 14. Sed quum undique telis est circumductus, B.

Pag. 188. v. 1. Alias virtutes etiam in hoste imitatur.
Tum inquit Alexander non ut voluisti mor. B.

v. 3. Morieris: Sed quidq. C. B.

v. 9. Et in hoc aliud gemitu interpolabo. B.

— 189. v. 9. Namque etiam fatis sibi erat multitudi-
nis, tamen copiae devict. B.

— 190. v. 2. Habebatur. Verum quum gens Judæo-
rum mandatis ejus nondum obtemperaverat, in ultio-
nem hanelans antequam Ægyptum descenderet, Jhero-
soliman cum omnibus copiis ascendit. C.

— 192. v. 4. Alexander a Memphi.

— 193. v. 4. Et urente vestigia. C. B.

— 195. v. 4. Cameli vexerant. C. B.

v. 5. Ad hoc. C. B.

v. 6. Erant ora. C. B.

— 196. v. 4. Solitudines; ea undique. C.

— 198. v. 1. Quem aquam. B.

v. 2. Cujus vehementissimus. C. B.

— 200. v. 9. Destinaret. Pater æque in adul. C. B.

— 201. v. 4. Sacerdos parentis ejus interfectorem neg. B.

— 204. v. 1. Capacem esse. C. B.

v. 3. Quicquid foli. C. B.

— 206. v. 3. Quum rex urbem futuri muri polenta, ut
Maced. B.

— 207. v. 6. Non in paucis. C. B.

— 209. v. 2. Namque et Parthorum et Persarum ar-
mis. C. Namque et Spartanorum et Persarum armis. B.

— 210. v. 2. Sibi res esset. C.

— 211. v. 9. Præfixo ferro. C. B.

— 212. v. 1. Satrapaten equitum. C. Satropaten
equit. B.

v. 8. ad Arbelam. B.

— 213. v. 5. Boumelo nomen est. C. B.

v. 9. Etiam ad ea quæ. C. B.

— 214. v. 10. Præter Arbelam. B.

— 217. v. 7. Pænorum equitum. C. B.

v. 10. Persarum Satrapaten. C. Pers. Satro-
paten. B.

— 221. v. 3. Ratus, dum sperarent, secunda. C.

v. 5. Cordæos vocant. C. B.

— 222. v. 7. Terram qui tutari debuerat, fest. C.

- Pag. 222. v. 9. Verſa eſt. B.
 v. 12. A ſe abeſſe. C. B.
 v. 16. Aut interficerent. C. B.
 v. 20. Militum affirmans. C. B.
- 223. v. 1. Deſeciſſe eam nunciat ex collifione abjecti
 partus; et vix. C.
 v. 6. Nunciata fuiſſet. C.
- 224. v. 4. Gloriæ. Interea Tiriotes unus e Spadoni-
 bus, qui circa reginam erant, inter. C.
- 225. v. 6. Triftiora ſupplicio. C. B.
 v. 7. Ad hæc Tiriotes. C. B.
- 226. v. 8. Tiriotes adfirmare. C. B.
 v. 14. Tiriote retento. C. B.
 v. 16. In te, Tiriote. C. B.
- 227. v. 6. Nequis potius Aſiæ. C. B.
- 228. v. 10. Non ſenſimus.
- 233. v. 6. Adfamini? Nempe obliſi eſtis, nempe
 ultra. C. B.
- 234. v. 11. Ut quam primum. C. B.
- 240. v. 6. Potuit. Nuncdum ille. C. B.
 v. 8. Ante ipſos. C. B.
- 243. v. 7. Sollicita exſpectatione. C. B.
- 247. v. 10. Corpus, poſtquam ad tabernaculam re-
 diit altior. C.
- 248. v. 15. Parmenio aſſeveraret, quod ſolutum ſe-
 curis ſomnum cepiſſe dixiſſet: Min. C. B.
- 249. v. 5. Atque ille utendum animis, dum ſpe ca-
 lerent, ratus, prorupto. C.
 v. 13. Lynceſtes ſunt. C. B.
- 252. v. 1. Ultimam aciem. C. B.
 v. 6. Jactum pervenerat. C. B.
- 253. v. 6. Poſſent tertio die. B.
- 256. v. 8. Ad circumſtantia agmina. C. B.
- 260. v. 14. Majore mei parte. C. B.
 v. 17. Omnes hos tendere. C. B.
- 261. v. 12. Et ſpiritus pleni. C. et ſpiritu pleni. B.
- 263. v. 3. Maſſagetes equites. C. B.
 v. 19. Si aciem. C. B.
- 265. v. 3. Et incertum. C. At incertum. B.
 v. 4. Caucaſiorum Scytharumque. C. B.
 v. 5. Refugit ad regem. C. B.

- Pag. 265. v. 18. Territos equos. C.
 v. 19. Poterant: hi creb. C. Poterant; qui
 creb. B.
- 267. v. 1. Ab Agrianis equitibus prem. C. B.
 v. 12. Ducebat egregium. C. B.
- 272. v. 8. Dato pugnae spat. C. B.
 v. 17. Malle se sequentibus. C.
- 273. v. 16. Ut vestigantium. B.
 v. 20. Suorum impetu. C. B.
 v. 23. Se praecipitaverunt. C.
- 274. v. 5. Ne impune. C. Ut impune. B.
 v. 13. Pauci enim et incomp. B.
- 275. v. 14. Dispersis agminibus. C. B.
- 276. v. 4. Summae rei. C. B.
- 277. v. 4. Dignissimos. Hac victoria Alexander Asiae rapuit imperium anno quinto postquam regnum suscepit Macedonum. C.

LIB. V.

- 278. v. 1. Quam variae et instabiles sint rerum mundanarum vices, quam fallax et quam mutabilis sit fortuna, et quantam hominibus habeat licentiam, documentum nobis est Darius, rex Persarum potentissimus. Primo quidem ob sui virtutem factus fuerat Armeniae praefectus, eratque ei nomen Codomanus. Interjecto deinde tempore post mortem regis ob celebritatem virtutis ejus a Persis rex instituitur, et, ne quid regiae majestatis deesset, Darei nomine insignitus est. Tanto igitur folio sublimis, pene Diis par habebatur. Bellum quoque cum Alexandro diu variante fortuna, magna virtute, sed disparibus gessit auspiciis. Tandem bis devictus, et post a suis captus et occisus miserrime vitam finivit. Sic de humili ad summum, de summo ad infimum ludente fortuna devenit. Eratque spectaculo res digna, et aestimatione sortis humanae rerumque varietate miranda; ubi rex paulo ante potens et sublimis etiam suorum carens ministerio solus fugiebat. Media igitur fere nocte Arbelam venit ubi multos amicorum ejus et militum eadem fortuna compulerat, quibus conv. C.
- 279. v. 1. Arbelam pervenit. C. B.

- Pag. 279. v. 12. Aliud esse in bello, quam. C.
- 281. v. 2. Ingressus est. Omnia enim experiri necessitas cogebat. Quippe cum primas spes fortuna destituit futura praesentibus videntur esse potiora. Itaque Alexandro venienti Arbela traditur. C.
- v. 3. Traditur Arbela. B.
- 284. v. 1. Caverna ubi est. B.
- v. 13. In aciem migrent. C. In aciem migrarent. B.
- 287. v. 6. Non, ut C. verum ut B.
- 292. v. 15. Immodicas cupiditates. C. B.
- 293. v. 2. Conjugales ludi. B.
- v. 8. Auribus habitus fit. C. B.
- 295. v. 8. Et Ciliciae. B.
- 297. v. 1. Otio milites fuerint iudices. B.
- v. 3. Certantibus. Ingens militum turba convenerat, egregio inter futura certamini, eademque testis victoriae. Octo fuerunt qui fort. C.
- 302. v. 10. Donoque se doceret. C. B.
- 303. v. 4. Filio in consp. C. B.
- v. 7. Dulcissimae matris Olympiadis. C. B.
- 304. v. 2. Ad Tygim fluvium, quem Fasitygim incolae. C. Ad Tigrim flumen Pasim Tigrim incolae. B.
- v. 10. Et Agrianis, Satrianisque Graec. C. B.
- v. 11. Mercenariis tribus add. C. B.
305. v. 10. Superat angustias. C. B.
- 306. v. 5. Et ignobilis, simul admonens. Inter haec C. B.
- v. 6. Quem testudine C. B.
- v. 16. Suppliciorum quoque met. C. B.
- 309. v. 2. Ad hostem pervenirent. C. B.
- v. 14. Densatis ordinibus. C. B.
- 312. v. 10. In tota Asia. C.
- 315. v. 1. A commilitonibus allevarentur. C. B.
- v. 3. Dux incertus, an B. Multiplicabat metum B.
- v. 5. Vel fide, vel animo, pend. C. B.
- 317. v. 1. In fugam vertit. B.
- 318. v. 10. Thesauros dimissos. C. B.
- 326. v. 10. Tria millia. B.
- 327. v. 8. Cunctatus inducit. C. B.
- 328. v. 8. Ad se quique part. C.

- Pag. 329. v. 3. In præceps jacentes. C. B.
 v. 5. Ut cum suis unà cremarentur. B.
 — 330. v. 6. Globalis tradidit. C. B.
 — 335. v. 10. Faces subicimus. B.
 — 336. v. 5. Ab urbe edebat. B.
 — 337. v. 2. Ac ne tam longa. C. B.
 — 339. v. 2. Pervenerat. Caput Mediæ urbs hæc :
 nunc ten. C. B.
 — 340. v. 9. Maxime Parthianorum. C. Maxime
 Parthienorum. B.
 — 341. v. 7. Non hercule quia tanto honore digni
 habentur. C. B.
 — 344. v. 12. Regnum ipsi occup. C. B.
 — 346. v. 12. Interfecturus eum videb. C. B.
 — 347. v. 1. Ni propere Bessus Bactrianique depreca-
 rentur trist. C. B.
 — 348. v. 7. Animumque regis averteret. C. B.
 — 356. v. 1. Arguenti deinde se. C. B.
 — 357. v. 10. Perfusisque mut. B.
 — 359. v. 8. Et deorum auspiciis à suis hon. C. Et
 deorum auspiciis et suis hon. B.
 v. 9. Externa vi. B.
 — 360. v. 8. Movisse à Batanis. C. B.
 v. 10. In parte Lacenæ ultima pervenit, ibi. C.
 In parte Lathonæ ultima pervenit, ibi. B.
 — 361. v. 4. Aut vinculorum affirmabat. C. B.
 — 364. v. 6. Bessus vero et cæt. C. B.
 — 367. v. 2. Nec incassum postremas voces emissu-
 rus. Heu, inquit quam grata mihi fieret, si dii fine-
 rent, Alexandri præsentia, vel moriens tanti regis tam
 liberalis hostis aspectu frui possem et alloquio. Quod si
 fata non permiserint, rogo te, quisquis es, ut illi per-
 feras maximorum meritorum me debitorem ipsi tandem
 mori; maxime quod in matre, liberisque meis non hos-
 tilem, sed regium animum exhibuit: ipsum quoque
 licet hostem, fideliozem, quam cognatos et propinquos
 inveni. Matri quidem et liberis meis ab ipso vita data;
 mihi vero à cognatis, quibus et vitam et regna dederam,
 est erepta, ut quorum præsidio tutus etiam adversus
 hostes essem, vel fuisse debueram, eorum circumventus
 insidiis, tutior ab hostibus fuerim, quam ab illis. Quam-
 obrem illis oro referat gratiam, quam meruerunt, quam-
 que

que ego victor, si contigisset, talibus referrem. Nec enim mea solum, sed communis omnium regum causa. Proinde quod ad ultionem pertinet; ipse videat: quam si neglexerit, et indecorum erit sibi et periculosum: cum in altero iustitia ipsius, in altero versetur utilitas. Illud omne quod moriens possum, superum inferumque numina et regales Deos obsecro, ut illi terrarum omnium victori contingat imperium, et ut fideliores ministros inveniat; mihi quoque plus iustum, quam gravem Sepulchrum inveniat. Hæc dicens, dextram unicum pignus regiae fidei ferendam Alexandro, Polistrato porrexit, et sic exspiravit. Quæ postquam Alexandro nunciata sunt; accurrit, visoque corpore defuncti, tam indignam tanto fastigio mortem lacrymis profecutus est, corpusque regio more sepeliri, et reliquias ejus majorum tumulis iussit inferri, Pugnae discrimen immisit. C.

LIB. VI.

- Pag. 370. v. 10. Et hostes proximos conspexit. B.
 — 372. v. 7. Apud Arbelam superaret. B.
 — 373. v. 5. Vicerunt. Nam intemp. C.
 v. 7. Omnia in externum lapsa morem, martium penè effœminaverunt animum. Unde popularium animos oculosque pariter sic offenderat ut à pler. C.
 — 374. v. 11. Ludis interpellabat. C. B.
 v. 13. Excitayerat. Turbae quippe captivæ fem. C. B.
 — 375. v. 13. Et tam celebre nomen Ochi regis veritus. C.
 — 379. v. 7. Illi modo vulgi. C. Illi vero vulgi. B.
 v. 14. Triballos, Boætiam, Thr. C. B.
 — 380. v. 12. Vel retinentibus vob. C. B.
 — 381. v. 12. Sed qui præs. C. B.
 v. 16. Quamquam fuerint in dit. B.
 v. 19. Massagetæ, Sagæ, Indi. C. B.
 — 383. v. 2. Admissus est, ne vos. C.
 v. 10. Gentibusque et Fidei. C. B.
 v. 25. Darium quoque hostem, finito post mortem illius odio, parricidas esse vos ultos. C. B.
 — 385. v. 12. Rursusque velut angustioribus. B.
 — 387. v. 8. Deos adeò falli. C. B.

- Pag. 387. v. 11. Sedem sibi elegerit. C. B.
 — 391. v. 17. Præfectum Taurorum gent. C. B.
 — 392. v. 3. Taurorum quoque. C. B.
 v. 11. Et hospitii pignora erga regem suum ad ultimum fides servata vincebat. B.
 — 393. v. 2. Tu quidem inquit, rex deos quæso perpet. C. Tu quidem inquit rex deorum quæso perpet. B.
 v. 5. Novem juvenes, omnes eadem. C. B.
 — 394. v. 5. At illi nisi Lacedæmoniis quoque et Inopēnsibus fides daretur, respondent, siquid agendum ipsis foret, deliberaturos. C. At illi, ut Lacedæmoniis quoque et Pelloponensibus fides daretur respondit, siquid agendum ipsis foret deliberaturos. B.
 — 395. v. 19. De industriâ consistæ. C. B.
 v. 20. In manu flectunt. B.
 — 396. v. 2. Itaque occultu ramor. C. Itaque occulto connexu ramor. B.
 — 397. v. 12. Desperati regionem. C. B.
 — 399. v. 8. Defiluit duas. C. B.
 — 400. v. 8. Marem se redd. C.
 — 401. v. 4. Tum illa postquam utero se habere comperit, regnum suum, Rex Parthienem petiverunt. C.
 — 403. v. 2. Venerabundus cæpit. C. B.
 — 405. v. 4. Hoc luxu et peregrinis infecti moribus veteres Phil. B.
 — 406. v. 12. Adparatuque luxuriis regum agmen vix. B.
 — 407. v. 2. Referri jussit in medium. C. Referre jussit in medium. B.
 v. 10. Breve deinde ratio mitigavit dolorem. C.
 — 410. v. 5. Hæc vapore torrida jam inaruerat. C. B.
 — 412. v. 6. In Indiam. Jam nonus transierat annus, ex quo rex Asiam intraverat, et qui hucusque non solum tutus ab externâ vi sed etiam invictus extiterat: intestino facinore, sicut sequentia declarant, petebatur occulte. Dymnus mod. C.
 — 414. v. 4. Cæpit orare. B.
 — 415. v. 19. Filius, incertus quam.
 — 417. v. 14. Quid, inquit in te Dymne, tantum cognovi nefas. B.

- Pag. 417. v. 20. Biduo texisset. C. B.
 v. 21. Philotam esse substituit. C.
 — 418. v. 2. Admitti non potuit. C. B.
 — 420. v. 4. Tamen esse suspectum. C.
 v. 10. Cogeres sæpius de per. C. B.
 — 423. v. 3. At enim si non credidisset tal. C. B.
 v. 14. Et rex non cænare modo. C.
 — 424. v. 6. Dispositi erant milites. C. B.
 — 425. v. 8. Et nihil pot. C. B.
 — 426. v. 5. Expectationem ei haud parvam fecerat.
 C.
 — 429. v. 6. Consilii ferentem. C. B.
 — 433. v. 9. Haud quaquam prospere ipsius. C. B.
 — 434. v. 4. Tum dicere ausus Philotas. C. Tum
 dicere orsus Philotas. B.
 — 435. v. 4. Tum rex ecquid videtis adeo etiam ser-
 monis patrii Philotam tædere? C. B.
 v. 5. Ei cordi est. C.
 — 442. v. 15. Dum consulitur admodum arcanum et
 occultum scelus. Interim, qui. C. B.
 — 443. v. 14. Natura poscebat. C. B.
 — 445. v. 2. Ac ne in viciniam. C. B.

LIB. VII.

- 447. v. 1. Misericordiam meruit, Odium vix pas-
 sione adimitur, et invidia vix fuso sanguine expiatur:
 tamen velut ignis altiora consumens cineri immoritur.
 Unde congrue dicitur, Pascitur in vivis livor, post fata
 quiescit. Macedones enim, qui Philotam, dum vive-
 ret, affici supplicio jure censuerant: postquam esse
 defierat, quem oderant, invidiam in misericordiam ver-
 terunt. Movebat siquidem illos hinc Phylotæ claritas, et
 virtus, illinc Permenionis patris ejus orbitas, et senectus.
 Horum igitur cogitatio militum animos subibat, et ne
 quid simile sibi contingeret, quisque formidabat. Igi-
 tur jam metus indignationem; indignatio vero jam con-
 ceperat iram; cum murmur et seditiosæ voces inno-
 tuerunt Alexandro: queis ille haud sane motus, satis-
 que prudens otii vitia negotio discuti, edicit, ut omnes
 in vestibulo regię præsto sint: quos ubi freq. C.
 — 450. v. 7. Quidam lanceis conf. C.

Pag. 451. v. 3. Fratrem vero, qui profugerat, cum de Philota quereretur. C. B.

v. 17. Eos, Amyntam et fratres suos, quod. B.

— 464. v. 10. Sicut omnibus diebus. C. B.

— 471. v. 11. Ob siccitatem loci, cameli und. B.

— 472. v. 18. Sed tempus est salutis. B.

— 475. v. 5. Vulgo militibusque acceptior. Primus Asiam aperuerat Alexandro, omnium periculorum ejus particeps, semper alterum in acie cornu defenderat; Philippo quoque ante omnes amicus, et ipsi Alexandro tam fidus, ut occidendi Attalum non alio ministro uti mallet. Hac impul. C.

v. 11. Alexander, quos libere mort. C. B.

— 479. v. 6. Sequebantur, mittit ad opprimendum eum. C.

— 485. v. 8. Et Ponticum decidunt. Cum venisset Alexander ad Caspia claustra, et audissent decem tribus Israelis, quæ erant ultra montes Medorum et Persarum, benignitatem ejus, et qualiter fecerat Judæis in Jherusalem: miserunt ad eum nuntios suos, rogantes, ut eos à servitute tantâ liberaret; cumque quæsisset Alexander, cur tam in remotis locis captivati fuissent; responderunt eos sic in perpetuum captivandos: quia nimis a Deo suo recesserant, et aperte vitulos aureos in Dan et in Bethel adoraverant. Et ego inquit Alexander prophetias evacuare nolo; sed vos perpetuo captivos esse censeo. Unde ne aliquo modo pateret eis egressus, præcepit continuari Caspios montes et, ibi quasi portam fieri, et eam observari, ut juxta voluntatem regum aperirentur et clauderentur; 17 dierum spat. C.

— 486. v. 1. In quo. C. B.

— 487. v. 6. Spernere incipiunt. C. B.

v. 8. Dicere orditur. C. B.

— 489. v. 3. Se scire. C.

v. 5. Proprium sibi periculum. C. B.

— 495. v. 11. Jacet, convehunt. Quod ubi. B.

— 497. v. 12. Dux illius exercitus Erig. C. B.

— 500. v. 11. Præpararunt aquam. C. B.

502. v. 11. Qui agmen ducebant. C.

504. v. 21. Quam ex spoliis. C.

505. v. 11. Dum Bessus. C. B.

508. v. 6. Miletum, ideo et Xerxi. C. B.

Pag. 512.

Pag. 512. v. 15. Superatos in vulnere illius, C. Superatos vulnere illius, B.

516. v. 4. Cladis ejus exemp. C. B.

v. 10. Nec de clementia reg. C. B.

518. v. 3. obsidioni incubuit.

v. 13. Et quantum sibi occup. B.

519. v. 4. Non apud eos. C. B.

520. v. 4. Idem Asiæ et Europæ interfuit. B.

521. v. 2. Stringit, habitant quæ Septentrioni propria sunt. C. Stringit, habitant, quæ Septentrioni propriæ sunt. B.

522. v. 2. Itaque post Dar. C. B.

v. 9. Prius ipsum confidere, deinde amicos jubet. C. Prius ipsum considerare, deinde amicos jubet. B.

525. v. 3. Sint mihi Maced. C. B.

526. v. 2. Tibi autem, qui sæpius quam potest denunciat. C. B.

v. 12. Consultanti mihi cum iisdem. C.

527. v. 1. Transirent, cum vero iterum divinare perrexit reversus superven. B.

528. v. 15. Exsanguis suspiciens Hyps. C. B.

529. v. 4. Ne inultus occideretur. B.

531. v. 3. Modicus animus. C. B.

534. v. 6. Jugum et boves, aratrum, sagitta, hasta, patera. His utim. C. B.

539. v. 7. Cave ne credas. B.

545. v. 3. Adhuc admodum Juv. C. B.

547. v. 2. Admiratus est rex. C. B.

548. v. 10. Infalubris est potui. C. B.

551. v. 11. Ante me munim. C. B.

553. v. 1. Evafere, quibus, cum cuneos inter saxa defigerent, gradus subinde queis insisterent. C. Evafere, quibus cum cuneos inter saxa defigerent, gradus subinde queis insisterent, desinebant. B.

LIB. VIII.

558. v. 12. Finita est defectio. C. B.

559. v. 5. Sed si dedign. B.

561. v. 12. Gentis suæ morem. C. B.

v. 13. Principum aut amicorum. B.

v. 17. Destinat Clito. Explicit liber 7mus.
incipit octavus. Arment se pectus aurisque duritia
neceffe

neceſſe eſt, dum triftis et horridæ crudelitatis acta narrantur: ut omni mitiore cogitatione ſepoſitâ, rebus aſperis auditu vacare valeant. Ita enim horribilis vindictæ varia pœnarum genera, in medium procurrent. Jam cœperat Alexander præceps eſſe ad repræſentanda ſupplicia: idem ad deteriora credenda: ſic ſcilicet res ſecundæ valent commutare naturam; et raro quiſquam erga bona ſua ſatis cautus eſt. Nam qui paulo ante Linceſtem Alexandrum à duobus indicibus delatum damnare non ſuſtinuerat, qui reos humilioreſ, quia cæteris videbantur inſontes, contra ſuam voluntatem abſolverat: qui toties victis hoſtibus regna reſtituerat: rebellantibus defectiones remiſerat: tandem à ſemetipſo adeo degeneravit, ut Alexandrum alterum videretur miſiſſe Macedonia, alterum feciſſe Perſarum opulentia: eamque ſævitiâ devenit, et inſolentiam, ut Clitum ob levem linguæ temeritatem inter convivia necare propria manu ſuſtinuerit. Clitus hic erat, qui.

C.

Pag. 562. v. 4. Educaverat fratrem, ſor. B.

v. 11. Cœpit, immemor illius Ariſtotelici præcepti, in neutram partem aliquem de ſe loqui debere. Quoniam inquit ſe laudare vani eſt, vituperare vero ſtulti. Gravis itaque erat eor. C.

563. v. 1. Expeditionem ſuam. B.

567. v. 16. Enimvero olim mero ſens. C. B.

568. v. 14. Obſtrepentes ira. C. B.

v. 15. Animi procurrit. C. B.

571. v. 3. Solitudo excipiebat. C. B.

572. v. 3. Terrenti alios, timentique. C. B.

579. v. 6. Quam ægram fugâ. C. B.

580. v. 21. Quid accideret. B.

585. v. 1. Et rex in medio cupid. C. B.

592. v. 2. Bellum ſequebantur. Verum ut animos Macedonum ob conjugium Roxanes indignabundos leniret; et ut Perſas ſibi conciliaret omnino: Statipen Darii filiam majorem natu magnifice duxit uxorem, alteram Ephæſtioni tribuens. Jamque omnibus præp.

C.

597. v. —. In peregrinos externosque ritus. B.

598. v. 4. Et ut vita. C. B.

v. 15. Quo fluxere adhuc res. C. B.

— 599. v. 7. Externa mutatio; forte aderant Athenienſium

nienſium legati. Quibus renuentibus divinos honores Alexandro decernere, videte, inquit Demades unus eorum, ne dum cœlum cuſtoditis, terram amittatis. Quo dicto fractis eorum animis mandatis regis obediunt. Sed ne quidquam eorum C.

Pag. 599. v. 9. Igitur legatos honorifice remittit. Ad Hagen quoque et Cleonem miſit, ut ſerm. C.

Pag. 604. v. 18. multa fide læti. C. B.

— 606. v. 6. concupiſcentiæ devoraverunt. C. B.
v. 13. quia ipſum. B.

— 608. v. 9. opulentiſ bonis. C. B.

— 610. v. 8. Ægre ergo coercitus. C. B.

— 613. v. 1. falſa ſunt. C. B.

— 614. v. 13. dicentiſ mihi. C. B.

— 615. v. 13. ne inviſam mihi. C. B.

v. 7. de hoſtibus ſuis ſpolia ſuſt. B.

— 618. v. 14. cum ſceleſtiſ conſilii inſont. C.

— 620. v. 8. conſequutus eſt. C. B.

— 621. v. 2. aleret invidiam, in Ind. C.

v. 3. Semper bello quam poſt victoriam clarior.

India ſtatas temporum vices adeo mutat; ut cum alia fervore ſolis exæſtuant, Indiam nives obruunt. Rurſus ubi cætera frigore rigent; illuc intolerandus eſt æſtus; nec cur hoc ſit, natura ſatis ad liquidum mortalibus adhuc ſcire permiſit. Tota regio hæc orientem ſerme ſpectat, minus in latitudinem, quam in longitudinem ſpatioſa. Verſus Auſtrum in altius terræ faſtigium excedit. Plana ſunt cætera, multis fluminibus abundat, placidum per campos iter præbentibus, inter quæ primi ſunt Indus et Ganges, ſed Indus gelidior eſt quam cæteri amnes, aquas habet à colore maris non multum diſſimiles. Ganges amnis ab ort. C.

Pag. 622. v. 3. Ganges amnis ab oriente ejus exiens, ad Merid. B.

— 627. v. 3. naſcuntur in ea animalia inuſitata cæteriſ gentibus. Eadem terr. C.

— 630. v. 1. Ingenia Indorum ſicut apud alioſ locoſ. C.

— 632. v. 1. miniſtri anteferunt. C.

— 633. v. 2. quum rex capill. C.

v. 3. tunc reſponſa legatiſ.

Pag. 634. v. 11. ab iſſdem vinum propinatur. C.

Pag. 635. v. 3. esse sapientiæ? tamen sicut et cæteri homines habent ingenia; unum agreste. C.

quod sapientes vocant. C. B.

v. 9. recipit, felices errore suo. Illi, qui. C.

— 637. v. 1. haud sine opere videbatur. C. B.

— 639. v. 8. Multa hederâ vitisque, tanquam de industriâ coleretur, toto gignitur monte. C.

— 640. v. 12. prostravere corpora. C. B.

— 642. v. 1. Ergo à Cadira. C. Ergo ad Cadira. B.

v. 4. oppressique urbi non expectaverant hostem—oppressique urbe non expectaverant hostem. B.

— 644. v. 14. laudatisque militibus admoventi turres et machinas iussit. B.

— 645. v. 5. libantium venit. C. B.

v. 10. Alexander fuit nomen. C.

— 646. v. 6. Si pretium operis esset. C.

— 651. v. 12. deturbatis iis, qui. C. deturbatis, his qui. B.

— 652. v. 18. paratus ad pugnam. C. B.

— 653. v. 5. tutus coiret. C. B.

— 656. v. 10. quum Barzaentis defect. C. B.

v. 15. qui Barzaenti. C. B.

— 658. v. 9. fuere Hege, Symmachus et Nicanor. C. fuere Hegesimachus et Nicanor. B.

— 661. v. 1. quum procella ingens imb. C.

v. 4. obstrepentibus ventis. C.

— 667. v. 6. Anceps genus auxilii est et consilii et in C.

— 668. v. 3. phalanx quoque mediam Indorum aciem uno impetu perrupit. C. B.

— 671. v. 14. quis tantum gravatus. C. B.

— 673. v. 5. ac ne fortunam quidem inf. C. B.

LIB. IX.

— 678. v. 1. quem in amicitia obtin. C. B.

— 682. v. 10. domitas in fidem accep. C. B.

v. 12. Gens, ut barbari credunt, sap. C. B.

— 684. v. 6. quum viderint feram. C. B.

— 690. v. 16. inde paucos quoque et incommode regunt. C. B.

— 693. v. 11. et magnitudinem indicat. C. et magnitudinem indicamus. B.

Pag. 698.

- Pag. 698. v. 2. ad flumen Acestim loc. C.
ad flumen Acestinen loc. B.
v. 9. ab Harpelo ped. C. à Carbelo ped. B.
- 701. v. 2. Acestinæ committitur. B.
v. 3. in fines Soborum. C. B.
v. 8. Hinc excessione facta. B.
- 702. v. 10. urebant incolæ urbem, hostis extinguebat. B.
- 703. v. 3. à Meridie Acestines. B.
v. 4. Cæterum amnium cœtus marit. C. B.
v. 10. hinc cœtu, hinc præ. C. B.
- 704. v. 10. Dehinc ventum est in regionem ferocissimæ gentis Indiæ scilicet Subdracarum Mallorumque quos. C.
- 705. v. 1. Subdracarum Mallorumque, B.
v. 5. nongentæque quadrigæ. Alexandri peccus infatiabile laudis et gloriæ, postquam ferocissimas Indiæ gentes adversum se convenisse cognovit, in hostes intumuit. Utque erat impatiens moræ; mox acies jubet ordinari. At Maced. C.
v. 6. postquam tam ferox bellum superesse cognoverunt, improvise met. C.
- 707. v. 5. ducemque ex natione Sadracarum. C.
ducemque ex natione Sudracarum. B.
v. 16. ad oppidum Subdracarum. C. B.
- 708. v. 17. tandem magnitudinem telorum peric. C. B.
- 709. v. 4. ausus est incred. C. B.
- 711. v. 16. gravata genua. C.
- 712. v. 5. ut ne ad evellendum. B.
- 713. v. 9. non se tantum scuto. B.
- 715. v. 4. medici lignum sagittæ corp. C. B.
- 718. v. 12. Quodsi adhuc de Pers. C. B.
- 719. v. 11. obscura pericula et ign. C. B.
- 722. v. 8. Si fors ita ferret. C.
- 724. v. 8. Huic Biton quidam. B.
v. 12. Biton ultro infid. B. in plebem cæp. B.
v. 14. erat Bitonis. B.
v. 16. occisuri Bitona. B.
v. 18. Biton præsentis. B.

- Pag. 721. v. 4. Bitonem etiam. B.
v. 8. Bitonem iussit. B.
— 726. v. 5. intexto auro. C. B.
— 727. v. 10. Oretes Macedo. B.
— 729. v. 9. recidisse videbatur. C. B.
— 730. v. 9. trecenti erant equites. C. B.
— 733. v. 7. Posticanus rex erat. C.
Porticanus rex erat. B.
v. 10. Et Porticanus. B.
v. 15. quâ captâ Porticanus. B.
v. 16. Sambi rex fines ingressus est. B.
— 734. v. 4. quippe armati in med. B.
v. 14. erat Sami. C. erat Sambi. B.
v. 17. subire iussit. B.
— 735. v. 12. Barbari autem sperabant incautum et
temerarium regem intercipi posse, sed forte int. B.
— 737. v. 6. ferentis in ore. B.
v. 11. Barbari ut prima. B.
— 741. v. 13. enare properant. C. B.
— 742. v. 6. nec in navi subsi. B.
— 743. v. 14. evectusque ad os ejus quadr. B.
— 744. v. 8. quippe sicca et deserta erat regio. C.
— 747. v. 11. namque sola ea arbor ibi gignitur. B.
— 750. v. 2. in eodem honore habuit. Dehinc in
Carmaniam processit, ubi præfecti, sicut imper. C.
— 752. v. 6. hoc quoque milit. C. B.
v. 12. adeo ut nec luxur. C.
v. 13. luxuria obstaret. C.

LIB. X.

- 755. v. 7. rex procedere iusserat. B.
v. 10. singulos eos compererant ab his, qui
trajicerent, ferri singulis talentis emi. C.
— 757. v. 5. donec ad os Euphratis adp. C.
donec ad Euphratis ostia adp. B.
— 759. v. 4. Ventum est dein de Persagara. C. B.
v. 11. Equorum domini greg. C.
— 761. v. 2. dissimulans tamen causam iræ. C. B.
— 762. v. 6. occupant aures regis. Quid deceat, quid
non, non videt ullus amans. Impedit enim consilium
voluptas inimica rationi, ac mentis ut ita dicam per-
stringit

stringit oculos; ut nullum sæpius habeat cum virtute commercium. Sic enim Spado quidam, scortum vilissimum, tanti regis mentem in se converterat, imo perverterat ut ipsius arbitrio aliis regna daret, aliis adimeret vitam. Igitur antequam accusari se suspicaretur Orfines, traditur in vinculis, absens damnatur, jubetur occidi, non contentus supp. C.

v. 10. castratum, et sic occiditur. Hic fuit. C.

Pag. 764. v. 6. Samnium transmittit. B.

v. 10. petiturus; tanta erat in eo adversum probra magnanimitas, et in negotiis suscipiendis peragendisque velocitas. Quod, C.

— 765. v. 18. obstare credebat. B.

— 766. v. 5. quo facilius ab egenis sumptuosos discerneret. B.

— 772. v. 3. videret se tradi nihil aus. C.
viderent trahi. B.

— 773. v. 5. uxorem Statipen Dar. C.

v. 6. incognita causa, à captivis suis duc. B.

— 783. v. 3. exstinguitur: ætatis scilicet suæ anno trigesimo tertio mense uno. Vir super cæteros bonis naturæ dotatus, nam vitia vel fortunæ vel ætatis, bona vero naturæ ipsius constant fuisse. Extincto igitur Alexandro ipso ætatis ac victoriarum flore, primo ploratu, lamentisque et planctu. C.

— 784. v. 1. nec doloris magnitudine carere. C. B.

v. 2. tenere potuerunt. C. B.

v. 10. mæroris edebant. Macedones tamen non ut civem ac tantæ majestatis regem, verum ut hostem amissum gaudebant, severitatem nimiam et assidua belli pericula execrantes, principes regnum et imperia, vulgus vero militum thesauros et inopinatam prædam spectabant. Igitur non mæstorum solum, sed etiam ind. C.

— 786. v. 4. fama pervaserat. Sed devictæ gentes fidem nuncio non habebant, quæ ut invictum regem, ita et immortalem esse credebant, recordantes quoties præsentī morti ereptus fuisset, quoties pro amisso repente se non sospitem tantum suis verum etiam victorem obtulisset; ut vero mortis ejus fides affuit barbaræ gentis paulo ante devictæ non ut hostem, sed ut parentem luxerunt. Ad Darii. C.

Pag. 786.

Pag. 786. v. 7. abiecit, sibi mortem imprecans, non quod Alexandrum filio præferret: sed quod pietatem filii in eo quem, ut hostem timuerat, fuisset experta. Amisso namque filio, de fastigio tantæ majestatis in captivitatem redacta; indulgentia victoris in eam diem vitæ non pcenituerat. Affidebant ei alt. C.

v. 17. iterum excidisse se regno dicebat. C.

Pag. 788. v. 12. quos ante vict. B.

— 790. v. 12. in conspectu. B.

— 791. v. 7. ab immortalitate seducitur. C. B.

— 792. v. 6. natum regem. C.

v. 8. Esse e Barline filium Herculem rege genitum, huic diadema dandum. C.

v. 10. Jamque prope ad seditionem perv. C.B.

— 795. v. 3. versa concione. Vulgus siquidem thesauros velut inopinatam prædam spectabant. Principes autem regnum et imperia captabant, ii pecuniariam hæreditatem cupientes, illi regni successionem cogitantes, sed duces frustra regnum sperabant. Nam ejus virtutis et venerationis erant, ut singuli regno digni judicarentur, neque enim ulla gens antea tam clarorum virorum proventu floruerat, ut quos Phillipus deinde Alexander tanta cura legerat, ut non tam ad societatem belli, quam in regni successionem viderentur electi. Itaque inter eos virtus generabat invidiam, æqualitas augebat discordiam, nemine tantum alios excedente, ut aliquis inferior vellet haberi. Jam omnes ad arma concurrebant, quum quidam pler. C.

— 796. v. 3. impensa probra, quæ objecerat magis ipsi od. C. B.

— 798. v. 7. observari jubet. C. B.

— 799. v. 12. non desinit. B.

— 800. v. 8. suæ constitit. Illosque castigans, et Meleagri mancipia idemtidem adpellans, in concionem vocat, docetque, quod facinus molirentur, respicerent contra quos arma sumpserant, non eos Persas, sed Macedonas, non hostes, sed cives esse, plerosque etiam cognatos eorum, commilitonesque eorundem castrorum ac periculorum socios, deinde docet egregium suis hostibus spectaculum fore, ut quorum armis victos se doleant, eorum mutuis cædibus gaudeant. Hæc cum pro singulari suâ facundiâ Perdicas perorasset, adeo ipsius vultus, et

et animi constantia eos terruit, ut vix mentis compotes fugerent, quidam etiam ad ipsum transfirent. Tunc Perdicca spūs. C.

Pag. 814. v. 4. ministri, nunc Spe imp. B.

Pag. 190. v. 2. habebatur. Verum quum gens Judæorum mandatis ejus nondum obtemperaverat, in ultionem hanelans,—antequam Ægyptum descenderet, Iherosoliman cum omnibus copiis ascendit. JOSEPHUS. Joadas summus Sacerdotum gentis Judeorum, cognito adventu Alexandri, non modico pavore percussus est. Quippe tot urbes ab eo captas, tot regiones virtute Macedonum subjugatas, ipsum quoque Darium regem potentissimum victum bello, denique Tyrum Syriæ munitissimam urbem tantâ perseverantiâ debellatam, Gazam quoque captam et Betim interfectum audierat. Convocatis ergo reliquis Sacerdotibus, et primis urbis Iherosolimæ, diligenter cum eis tractabat qualiter Macedonibus possent obviare. Cumque omnes inopia teneret consilii, summus Sacerdos potius divino, quam humano confidens consilio, populo præcepit, ut supplicationes facerent, et immolationes offerrent Deo suo. Itaque Joadas ascendens in templum obtulit sacrificium Deo coram populo, rogans et supplicans, ut genti suæ subveniret; et urbem ab instantibus liberaret periculis. Peraçto vero Sacrificio, cum ipse de nocte obdormisset, præcepit ei Dominus somnis, ut confideret, fertisque civitatem ornaret, et portas aperiret; et populus quidem cum veste alba, ipse vero cæterique Sacerdotes cum stolis legitimis, nihil sævum metuentes occurrerent Alexandro. Cumque à sopore surrexisset, valde gaudens nocturnum oraculum omnibus indicavit, et quæ vidit in somnis cunctis facere mandans Alexandri præsentiam exspectabat. Quem cum audisset non longe esse à civitate, processit cum Sacerdotibus et civili multitudine usque ad lacum Saphim, unde civitas et templum videri poterant. Phœnices autem et Caldæi putabant, quod quicquid furor imperialis potuisset, rex committeret in civitatem, et principem Sacerdotum summis afficeret contumeliis; sed aliter ordinante Deo contigit.

contigit. Nam Alexander videns tantam multitudinem albis vestibus indutam, antistites vero cum bisfinis stolis, et principem Sacerdotum Jacinctinâ et aureâ stolâ, super caput habentem cydarim et desuper laminam auream in quâ scriptum erat nomen Dei magni; profiliens equo processit solus, et nomen adoravit: principem quoque Sacerdotum primum veneratus est. Omnibus vero Judæis unâ voce salutantibus Alexandrum, et circumstantibus regibus Syriæ et aliis; hoc facientem stupuerunt, corruptamque regis mentem putaverunt. Cunctis igitur admirantibus Parmenio solus eum interrogavit, cur, eum omnibus adorantibus, ipse quendam Sacerdotem et Judæum adorasset. Cui rex: Non hunc inquit adoravi, sed Deum, cui principatus Sacerdotii factus est. Nam per somnium in hujusmodi Deum habitu conspexi, adhuc in Dorio civitate Macedoniæ constitutus, dumque mecum cogitasset an Asiam possem vincere, incitavit ut nequaquam dubitarem; sed confidenter transirem Hellespontum; nam se perducturum dicebat exercitum, et Persarum mihi traditurum potentiam, regnaque orientis omnia. Ideoque neminem alium in tali stolâ videns, hunc habentem visionis et nocturnæ probationis memoriam salutavi; exinde arbitror divino juvamine me directum, Dariumque vicisse et virtutem solvisse Persarum. Præterea quia promissum in parte completum est, omnia, quæ spero, proventura confido. Hæc dicens principem Sacerdotum plurimum honoravit, et accurrentibus reliquis Sacerdotibus ad civitatem usque pervenit, et ascendens in templum sacrificavit Deo secundum sacerdotis ostensionem. Ipsi verò principi sacerdotum, cæterisque Sacerdotibus multa munificenter donavit. Interea allatus est ei liber Danielis, in quo scriptum erat quendam Græcorum perditurum Persarum potentiam, quod postquam rex intellexit quid significaret Scriptura, arbitratus se illum esse de quo dicebatur, gavisus est; et tunc quidem multitudinem dimisit; postero die convocans eos jussit petere; principe ergo petente ut liceret eis patriis uti legibus; et septimum annum sine tributis esse mandaret, omnia concessit. Cumque ab eo postulassent, ut ministri templi sine tributo templo deservirent, ut Judæis præci-

peret

peret morari in Babylone, et in Mediis gentibus, et suis potiri legibus, promisit se libenter facere quod vellent. Dicente ergo eo ad multitudinem, ut si quis vellet militare cum eo, patriis uteretur legibus responderunt se libenter militaturos cum eo. Videntes autem Samaritani, quod tributum anni septimi Judæis remississet, et ministris templi sine tributo esse concessisset, hoc idem sibi fieri petierunt. Quia templum ædificaverant in monte Garizim. Alexandro vero quærente utrumne Judæi essent, negaverunt Samaritanos Judæos esse: Et ego, inquit, Judæis tributa remisi non Samaritanis. Hujus quoque beneficii et clementiæ fama, quam Alexander erga Judæos habuerat, ad decem tribus Israelis, quæ ultra montes Medorum exulabant, pervenit. Unum contigit procedente tempore, cum Alexander ad Caspia claustra devenisset, miserunt ad eum nuncios rogantes, ut eos à tantâ servitute liberaret. Cumque quæfisset rex causam hujus servitutis, dixerunt, quod prophetæ sic prædixerant. Et Ego, inquit, rex prophetias vestras evacurare nolo. Unde Caspios mentes jussit continuari, et portas ibi fieri: ne aliquo modo nisi de voluntate regiâ pateret illis egressus. Igitur Alexander, compositis rebus Iherosolimis, Gazam redit. Unde septimis castris in regionem Ægypti, quam nunc Alexandri castra vocant, pervenit.

Pag. 775. v. 15. offerre se corpora iræ, trucidaret. Alexander apud homines armis et amplitudine cordis id affecutus erat, ut jam non esset Alexander hominis nomen, sed virtutis numen, et bellorum terror. Eique videbatur unius orbis angusta possessio, qui Deorum omnium sufficit domicilio. Igitur insatiabilis laudis et gloriæ, postquam universum orientem suæ ditioni subesse cognovit; ad res occidentis convertit animum. Sic enim jam dudum, ut supra dictum est, mente conceperat, ut oriente perdomito ex Syriâ Africam peteret; et Carthaginem sibi infensam, ut prædictum est, deleret. Post hæc per deserta numidiæ Gadis cursum dirigeret: ubi columnas Herculis esse fama vulgaverat. Dehinc transiret in Hispanias; quibus subactis, Gallias adiret, et inde transcendens Alpes Italiam opprimeret, Romanis

nis infensus. Olim namque scripserat Romanis ne ferrent auxilium Apulis, contra Alexandrum regem Epyri Olympiadis fratrem avunculum suum. Quibus non cessantibus misit eis litteras, in quibus nihil scriptum, nisi hoc, si venero, si venero. Romani vero non minus superbi rescripserunt mittentes ei litteras in quibus hoc solum continebatur, si venies invenies. Quod Alexander indigne ferens, fixum in corde graviter ferebat, maxime cognitâ causâ avunculi sui, qui juxta urbem Pandosiam super flumen Acheruntha interfectus est. Hac igitur de causâ in Romanos iram et indignationem altius conceperat, et ad subjugandam Romam animo festinabat. Quo factô per Apuliam descenderet Brundisium et sic in Macedoniam rediret, quia brevis transitus est in Epyrum. Sed fata aliter disponebant. Alexander sollicitus erat de subjugando sibi occidente; fata verò de properandâ ei morte. Hic cogitabat qualiter gloriosius regnando viveret. Illa vero qualiter miserabilis interiret. Igitur Mesopotamiæ prætoribus imperat, ut prædictum est, quatenus causâ materiâ in montê Libano, devesctaque ad urbem Syriæ Thapsagas navigia præparentur, ingentesque carinæ, et septiremes fabricarentur, Babyloniamque ducerentur. Cypriorum quoque regibus imperatum est, ut æs et stupam velaque præberent. Iis ita compositis, littoralibus undis disponit, urbemque Barcem ob monumentum rerum gestarum super flumen. Indiæ condidit. Inde Ephæstion decidit, dotibus primæ formæ à pueritiâ obsequiis regi percharus. Hunc contra decus regium Alexander diu luxit: eique tumulum duodecim talentum fecit, et ut Deum adorari jussit maritimis Indis. Dehinc iter versus Babyloniam pronuntiare jussit, et quum per arida loca transiturus erat, locis opportunis puteos dulcis aquæ fieri præcepit. Alexandro igitur Babyloniam revertenti nuntiatur legatos Carthaginensium, cæterarumque Africæ civitatum ipsum apud Babyloniam operiri. Sed et Hispaniæ, Siciliæ et Galliæ Sardiniaque, nonnullos Italiæ etiam ibidem advenisse; adeo universarum orbem terrarum nominis ejus terror invaserat, ut cunctæ gentes, velut regi destinato sibi adularentur. Hac igitur causâ Babyloniam festinabat, velut totius orbis conventum acturus. Prohibetur interea à quodam mago, ne Babyloniam intraret,

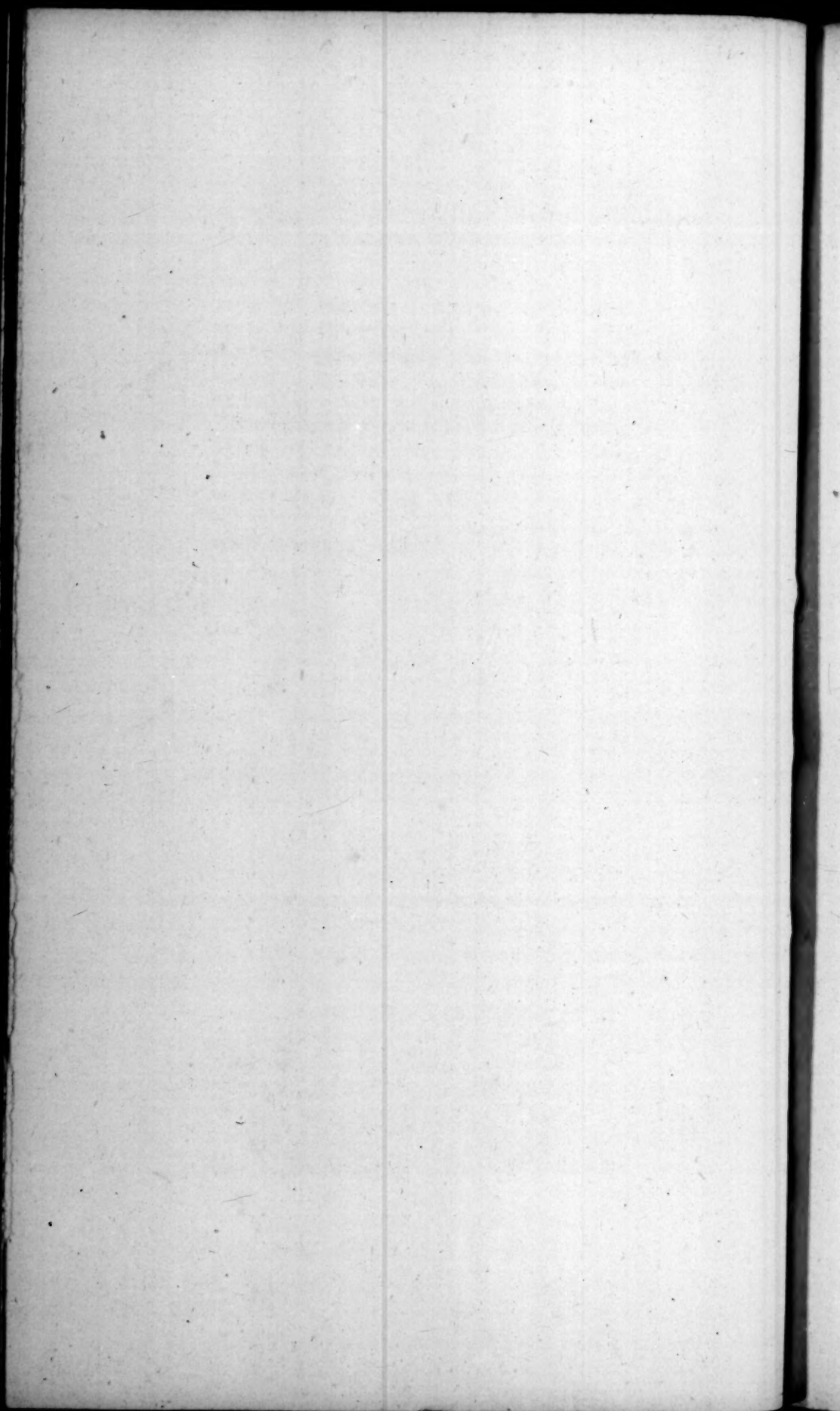
intraret, quum hæc erat ei locus fatalis, propter quod omiffa Babylonîa in Bursiam urbem trans Euphratem olim concessit. Sed ibi ab Anaxarcho Philosopho compulsum est magorum dicta contemnere, ut falsa et incerta, et si fatis consentiant, ignota mortalibus; ac si naturæ debeantur, immutabilia. Monitis igitur Philosophi magos contemnens Babyloniam cum summo triumpho revertitur. Ibi multæ gentes devictæ præfectos suos accusarunt, quos omnes sine respectu amicitiae in conspectu legatorum tam ad terrorem et subditorum favorem, quam ad iustitiam rex iussit necari, et, ut ex duobus populis faceret unum: optimatibus Macedonum lectas ex omnibus gentibus nobilissimas virgines tradidit. Excogitavit quoque facinus nobilissimum, et se dignum; ut videlicet omne æs alienum propriis persolveret expensis, quanquam multorum contractum erat luxu. Hæc insignis munificentia non debitoribus magis, quam creditoribus grata fuit; quum utrorumque exactio pariter ac solutio disfacilis erat. Edixit igitur ut omnes æs alienum profiterentur. Illi temptari ipsos rati, quo facilius ab integris sumptuosos discerneret; protelando aliquantulum extraxerant temporis, et rex satis ignarus professioni æris pudorem non contumaciam obstare: mensas totis castris poni iussit, et decem talentum proferri. Tum demum fide facta professione, nec amplius ex tanta pecuniâ quam centum, et triginta superfuere talenta, adeo ille exercitus tot ditissimarum gentium victor, plus tamen victoriæ quam prædæ deportare poterat ex Asiâ. Licio quoque cujus ducatu Persidem intraverat, urbem quandam donavit. Verum cum ille se mensus invidiam muneris refugisset, dicens urbem fortunæ vel conditioni suæ non convenire: Non considerabam, inquit, Alexander, quid te decebat accipere; sed quid me dare. Licio vero urbem omnino renuente, rex ei triginta talenta dono dedit. Forte Anaxarchus philosophus coram rege de mundi statu disputabat, et de auctoritate Democriti præceptoris sui plures mundos esse probabat: cum Alexander, heu, inquit, quod ne uno quidem adhuc potitus sum mundo. Interea intermissum olim convivium sollemniter instituit. Jam enim ipsum urgebant fata. Morsque licet gressu tardo veniebat

tamen, et proxima jam erat, quæ pulsat æquo pede pauperum tabernas et regum turres. Verum sicut ortum Alexandri multa præcefferunt miracula: sic occasum ejus multa leguntur præcessisse prodigia. Nam paulò ante quam moreretur; in media Babylone bos peperit agnum, et ut omittam cætera, contigit apud Babyloniam, ut mulier quædam infantem pareret, cujus pars superior usque ad umbilicum humanam quidem formam gerebat, semiva tamen et quasi tabida videbatur. Ab umbilico vero inferius belluinis capitibus diversorum generum inter se pugnantium, qualem poetæ Scillam narrant, cingebatur. Quod ut Alexandro notum factum erat, prodigiorum interpretes consuluit, quidnam monstrum hoc portenderet: aliis igitur dubitantibus, aliis regi blandientibus, Aristarchus cui rex præ cæteris fidem habeat, proximam mortem imminere regi pronuntiat, variasque discordias et bella post ipsum inter duces suos futura. Hæc interpretatio non modicam sollicitudinem intulit Alexandro, dissimulabat tamen vel parvi pendebat, sive quod sicut erat invictus animo ad alia, sic quoque mortem timere dedignaretur, sive quod ex morte majora speraret. Igitur multis diebus otio datis advenit tandem fatalis dies, in quâ rex totus in lætitiâ effusus, cum diei noctem pervigilem junxisset, recedentem jam e convivio Medicus Thessalus, instaurata commessatione, ipsum et sodales suos invitat, ubi ipso Thessalo conscio et consentientê propinatur regi venenum ab Yollâ filio Antipatri, de mandato patris. Occasio vero ejus mortis hæc fuit. Olympias scripserat Alexandro de simulatibus Antipatri, et præmonuerat insidias illius sibi cavendas, unde Alexander vocaverat eum ad se alio loco illius subrogato. Cum igitur Antipater veniens videret charissimos ejus amicos interfectos, Alexandrum Lincestam generum suum occisum, se magnis rebus in Græciâ gestis, non tam gratum apud regem, quam invidiosum esse, à matre quoque Olympiade se variis criminationibus vexatum, alium in loco suo subrogatum in Macedoniâ, præterea præfectos devictarum nationum ante paucos dies suppliciiis datos: non ad societatem militiæ, sed ad pœnam de Macedoniâ se esse vocatum arbitraretur,

arbitraretur. Igitur ad occupandum regem, Cassandrum filium suum dato veneno subornat, qui cum fratribus Phillippo et Yollâ regi ministrare solebat. Hujus veneni tanta vis erat, ut non ære, non ferro contineretur, nec aliter nisi in unguâ equi gestari poterat; ferrum enim penetrat et exurit, succi stigem appellant fontem in Macedoniâ, ex quo virus hoc pestiferum manat. Præmonitus itaque Cassander ne alicui crederet, quam Yollæ et fratribus, Yollæ tradit venenum: Yolla et Phillippus potum regis miscere et prægustare soliti erant; unde tanto familiarius Yolla regi dedit venenum, quanto eum sibi fideliorem credebatur. Habebat autem venenum in aquâ frigidâ, quam potioni prægustatæ supermisit. Quâ bibitâ, mox velut telo rex confixus ingemuit, elatusque de convivio semianimis adeò cruciatus est, ut ferrum in remedium posceret. Amici causam morbi intemperiem ebrietatis primo crediderunt et dixerunt. Sed deinde et genus necis et auctores comperti sunt: et ad ultimum ab amicis Alexandri graviter extincti. Quarto verò die rex indubitatam mortem sentiens nunc demum se agnoscere factum majorum suorum ait. Nam plerosque Æacidarum infra trigessimum annum fuisse defunctos audierat. Milites autem suspicantes regem insidiis perire: jam in tumultum effervebant, jam in suspectos indignationem concipiebant, jam arma pene sumebant, cum ipse eos sedare volens præcepit, ut in editissimum urbis locum poneretur, unde ab omnibus conspici posset, ubi cum ad conspectum suum omnes admisisset, dexteram suam flentibus porrexit. Cumque lacrimarent omnes, ipse non solum sine lacrimis; verum etiam sine ullo tristioris argumento fuit; ita ut quosdam impatientius dolentes consolatus sit, quibus mandata ad parentes suos dedit. Itaque sicut in hostem, sic et in mortem animus invictus fuit, Nam quod incredibile dictu est: in eodem habitu corporis in quo se composuerat cum ad milites, permansit donec illud ultimum ab universo exercitu persalutatus est. Deinde vulgo dimisso, velut omni vitæ debito liberatus, fatigata membra recepit in lectum, propiusque jussis amicis accedere, Invenietis, inquit, cum excessero talibus viris regem dignum, mihique

mihi que similem. Tacentibus cunctis, heu, inquit, quantum sanguinis meâ morte est fusura Macedonia, quantis cædibus meâ morte replebitur orbis rerrarum? Quo audito, nè unus quidem à lacrimis abstinet. Cumque viderent eum deficere: interrogant ipsum, quem vellet sibi succedere in regnum; respondit dignissimum; tanta fuit illi animi magnitudo, ut cum fratrem suum Arideum, cum Herculem filium, cum Roxanen prægnantem relinqueret: omnium oblitus non nisi fortem virum sibi vellet succedere, atque ita sextâ die, cum jam vox deficeret, annulum suum extractum digito Perdiccæ tradidit, adjectis mandatis ut corpus suum ad Hammonem ferretur, quæ res aliorum animos quodammodo sedavit. Nam etsi non voce, indicio tamen videbatur Perdiccam substituisse hæredem. Rursus Perdiccâ interrog. C.

F I N I S.

VARIÆ LECTIONES
ET
SUPPLEMENTA
PROCLI COMMENTARIORUM
IN PRIMUM EUCLIDIS
EXCERPTA EX COD. VOSS. LEID.

	ED. BAS. 1533.	MS. LEID.
P. 1.	V. 2. ἀπλην	ἕλην
	V. 6. τα αὐτα	ταῦτα
	V. 7. ἀποφέρει	ἀποφαινει
	V. 11. νοητην	νοησιν
	V. 12. διαιρουσαν	διωρων
	V. 17. ακροτηλος	ακροταλης
	V. 25. νοερας	νοητης
	V. 27. τεταγμενων	τεταγμεναν
	V. 33. αρχας	αρχας
	αγωμεν	αγωμεν
	V. 35. κατα	μειλα
	V. 36. μαθηματικων	μαθηματων
P. 2.	V. 1. σιαιραν	σιαιδραν
	V. 2. περιουσιαν	περισσον δυναμιν
	απολαμβανοντα	απολαυουσα
	V. 9. μετ'	κατα
	αποριας	απειριας
	V. 18. διαπλατομενα πανυ	διαπλαττομενα παντως αγο-
	αυτοθεν	θεν
	V. 20. και τους λ.	κατα τους λ.

	ED. BAS.	MS. LEID.
P. 2.	v. 25. αριθμων	αριθμοις
	v. 27. πολλαπλασιων	πολλαπλασιων—η επι μερών
	v. 30. απλουσιον	απλουσιων
	v. 32. επικεινα	επ' εκεινα
	v. 41. υστερος και αυτων	υστερων και εκ των
P. 3.	v. 4. εστι	επι
	v. 5. αν εστιν	ον εστιν
	v. 6. μοτημον	μοτην
	v. 9. αφ' εαυτης	εφ' εαυτης
	v. 10. αρχας' διο	{ αρχας' ταις δι, μερικωτερας' διο
	v. 25. αποβαινει	αποβαινει
	v. 29. ειρηται	ηρηται
	v. 38. ωρισμενον	ορισημενον
	v. 49. μετεσιν	μετεσιν
P. 4.	v. 2. αβαλεις	αβαλεις
	v. 4. μερισια	αισθητα
	v. 5. ενουμμενα	αιτουμμενα
	v. 8. των μεν ακριβων	των μη ακριβων
	v. 28. ωσι	ωδι
	v. 30. αυτων	εκ των
	v. 33. post αδροιν MS. addit αλλ' ου τα διανοια ληπτα και τελειωτερα των αισθησει και δοξη γνωριμων δωρειν	
	v. 49. Ια εν ψ	Ια εν ψω
P. 5.	v. 5. αυτογονων	αυτογονως
	v. 6. λαχανοντων	λαρχανοντων
	v. 41. παντατα	κατανηα
	v. 42. αλλωιτικης	αλλωιωιτικης
P. 6.	v. 10. πολλα μεν	π. μελα
	v. 11. εν περατωσιςιν	ταις απογεροτωσιςιν
	v. 20. ειδισι	ηδισιν
P. 7. ab im. v.	9. εικασιαν	απεικασιαν
ab im. v.	3. βαξδαρων	βαρειων
P. 8.	v. 16. post αλογιας MS. addit ψιχικον	
	v. 20. εμφασει	εκφασει
	v. 37. ανακτιον	ανανηκτιον
P. 9.	v. 24. Ιεχνικως και εμπειρικως	τεχνικος και εμπειρικος

	ED. BAS.	MS. LEID.
P. 10.	v. 2. τῷ συμπέρασματι v. 31. MS. addit το δε τρίτον ἵης ἀρμονικῆς μάλλον ἀκριβῶς φαίνεται τὴν μαθηματικὴν	τῶν συμπερασμάτων αὐτῶν ἀκριβῶς φαίνεται τὴν μαθηματικὴν
P. 11.	v. 4. ἀφελούσας v. 5. οὐ κενόν v. 25. παντὺ v. 27. post νοήων MS. addit γινώκει μὲν αὐτὴν κατὰ τὸ πει- ρας γενεὰς δὲ ζώας καὶ λογούς πάντιους κατὰ τὴν ἀπειρίαν αἱ τοίνυν νοήσεις αὐτῆς τὰς ἐπιστήμας ταύτας ὑπέστησαν	ἀφελούσας οὐκ ἐνόν παντίων αὐτῆς κατὰ τὸ πει- ρας γενεὰς δὲ ζώας καὶ λογούς πάντιους κατὰ τὴν ἀπειρίαν αἱ τοίνυν νοήσεις αὐτῆς τὰς ἐπιστήμας ταύτας ὑπέστησαν
	v. 30. τὸν μαθηματικόν v. 35. λογικὴν v. 37. λογικῆς	τὴν μαθηματικὴν λογιστικὴν λογιστικῆς
P. 12.	v. 8. τοῖς μὲν, ἀμειβεσθῶντων v. 12. ἐνός v. 17. κατ'ὀπτικήν v. 18. σκιογραφικὴν v. 21. αἰνευρισκούσα v. 32. ἀποσάων v. 41. ἐπινομηδὴ v. 44. ὑπερπλάττω	τῶν ἀκριβοσιτέρων ἀνδρῶπος κατ'ὀπτικήν σκηνιογραφικὴν προγρησαμένη ἀποφασίων ἐπινομηδὰ ἐπιρρηπλάττω
P. 13.	v. 16. ὑπεριχει v. 18. ἑκατέρα v. 34. post ὅτι MS. addit τὰς ἀναμνησεις εἰ καὶ πολλα- χόθεν δεικνύει δύνατον, ἀλλὰ διαφορῶντως ὅτι καὶ	ὑπερχει ἀνωτέρα τὰς ἀναμνησεις εἰ καὶ πολλα- χόθεν δεικνύει δύνατον, ἀλλὰ διαφορῶντως ὅτι καὶ
P. 14.	v. 3. ἐμφαντικόν v. 7. μανίας v. 8. ἀναδεντες v. 11. τιθεμεθα v. 12. ἀνελόμενοι	ἐμφαντορικῶν μαινίας δωδεντες τίθεταμεθα ἀναλεγομενοι
P. 15.	v. 13. post πολλοῖς MS. addit τὰ δὲ κατὰ τὴν πρὸς αὐτὰ σχίσιν καὶ κατηγορίαν ὑφίσταμενα ἱρίων δὲ οὐλῶν ὥς συνελοντι φανῶντων καθολικῶν εἰδῶν τὴν μετεχομε- νου καὶ ἐν τοῖς πολλοῖς οὕτως	τὰ δὲ κατὰ τὴν πρὸς αὐτὰ σχίσιν καὶ κατηγορίαν ὑφίσταμενα ἱρίων δὲ οὐλῶν ὥς συνελοντι φανῶντων καθολικῶν εἰδῶν τὴν μετεχομε- νου καὶ ἐν τοῖς πολλοῖς οὕτως
	ab im. v. 7. νοεῖσθω ab im. v. 11. λόγοις	σοί κυκλοῖς

	ED. BAS.	MS. LEID.
P. 16.	v. 4. μεριστως' εσχημα- τισμενον	μεριστα, ως εσχηματισμι- νον
	v. 6. κυκλων	αυλων
	v. 9. επιχωρει	επιχειρει
	v. 15. προδυραις	προδυροος
	ab im. v. 16. ante και ταις εκ	MS. addit προχρωμιδα
P. 17.	v. 28. ο μη δ.	η οτι μη δ.
	v. 36. αριθμητικη	και αριθμητικης αριθμητικη
	v. 44. εξαιρετον	εξαιριτα
P. 18.	v. 16. αιιν	των λογων
	v. 26. εμπερασμοις ωρισμι- νοις	} εν πιασιν ενπιασμων
	v. 30. κατα τα διανοητα	κατα τα ειδη τα διανοητικα
	v. 35. την γεωμετριαν	την γεωδησιαν
	v. 45. Γερiona	Γελωνα
P. 19.	v. 4. post τεχνων	MS. addit και των επιστημων
	v. 26. τουτου	τουτοις
	v. 35. θεωρηματων	θεωρημενων
	v. 45. μεταιος	μενταιιος
P. 20.	v. 3. post Αρχιμηδους	MS. addit επιβαλλων
	v. 5. post γεωμετριαν	MS. addit οδος συντομωτερα της γοιχειωσεως' ο δε απεκρινατο μη ειναι βασιλικην ατραπον επι γεωμετριαν' των ειδων την δε ορισικ εν τοις ουσιωδεσι λογοις, την δε αποδεικτικην εν τοις απο των αρχων, τα ζητουμενα μεταβασειν εις την δε αναλυτικην.
	v. 17. defunt aliqua post εῖρεσις	quæ inveniuntur in Latina versione Barocci, sed non scribuntur in margine libri Santeniani, etfi defectus figno notatur locus.
	v. 20. post μερεσιν	MS. addit και αναπαλιν' τινα δε ως μερι μερεσιν
P. 21.	v. 18. post στοιχειον	MS. addit αλλως δε λιγεται στοι- χειον
P. 22. ab im. v. 18.	ποιουμεναις	ποιουνται
ab im. v. 10.	ποδιν	πεπονθε
P. 23.	v. 12. εσθησασθαι	συστησασθαι

ED. BAS.

MS. LEID.

- P.23.ab.im.v. 5. τοις ατελειστέραν } ἀπο τῶν ατελειστέρων ἐπὶ τὰ
τελειότερα
ab im. v. 2. διαφέρει διατρέπει
- P. 24. v. 5. Insigne hujus loci supplementum, quod in li-
bro Bodleiano extat, Variis hisce Lectio-
nibus subjungam.
- v. 10. post εἰσιν MS. addit καὶ οὐκ ἐν τοῖς περατεμένοις,
καὶ μένοντες ἐπὶ εἰσιν ὑποστατικοὶ γίνονται.
- v. 31. ὑποστασιν ἀποσασιν
- v. 44. σχήματος σώματος
- P.25.abim. v. 14. ἐσχατοῖς ἐσχατῶς
- abim. v. 12. κρυφίον ὄντα κρυφίως ἔχοντα
- abim. v. 5. ἑκάστον ἑκάστος
- P. 26. v. 1. ἐπιμερῖαν ἀμερῖαν
- v. 2. γεννητικὴ γενικὴ
- P. 27. v. 21. μέσον μὲν
- v. 40. κατὰ μετὰ
- P. 28. v. 2. τῷ μέρει τὸ μέρος
- v. 21. ῥεαν ῥεῶν
- v. 30. ἀπολαύοντα ἀπολαύοντα
- v. 35. post ὡς τῇ μὲν MS. addit ἐφ' ἑκατέρᾳ
- v. 41. τὴν γραμμὴν τῷ γ.
- P. 29. v. 1. ἡδὴ εἰδὴ
- v. 4. σημειῶ σημειῶν
- φέρειν καμπυλῶν αἰεῖν
- ab im. v. 10. post διχοτομία MS. addit ἀνομαλῶς
- P. 30. v. 25. τῶν ὄντων τῶν τῶν
- P. 31. v. 5. κυκλικὴν κυκλικόν
- v. 11. ἐπὶ τὰς γείρας ὑφίστασθαι } περὶ τὰς γείρας ὑφίστασθαι
ἤν μιν γὰρ ἰλικαὶ τὴν περὶ
ἢ κῶνον περὶ τὰς γείρας
- v. 16. post σπειρικός MS. addit λεγών
- v. 25. τὰ γείρα ταῦτα γείρα
- v. 38. εὐδῆτω οὐδαμῶς
- v. 46. διαπαντός παντός
- P. 32. v. 16. σώματων ἀσώματων
- v. 28. ἀρχὴν συναψασαν ἀρχὴν συναψαν

	ED. BAS.	MS. LEID.
P. 32.	v. 38. post εὐθειῶν MS. addit ἐκκειμένων ἴσον καίχρει τόπον τῷ μεταξὺ τῶν εὐθειῶν	
P. 33.	v. 19. κυκλου	κυκλον
	v. 29. ἰλυκωνοειδής	ἄλλο κωνοειδής
	v. 46. κατωτέρω	κατοπέρω
	v. 47. ἰσσοίας	ἐμφάσεις
P. 34.	v. 2. γραμμῶν	παλαιῶν
	v. 5. ποιότητα	ποσότητα
	v. 16. ποσα ἀλλὰ	ποσα ἅττα
ab im. v. 10.	εχόν	εχοντα
ab im. v. 9.	ποιότητα	ποιότητος
P. 35.	v. 3. συνημμενον	συνηγμενον
	v. 6. ὑποφασίως	ὑποφασίως
	v. 9. κλάσιν	κλάσιν
	v. 23. κωνική	κωνοεική
P. 36. ab im. v. 16.	ὑποστήναμ	ὑποστήσαι
P. 37.	v. 16. ἀνείσθαι	ἀνησθαί
ab im. v. 5.	συμετον	δυατον
ab im. v. 4.	ἀλληλαίς	ἀλλαίς
ab im. v. 3.	post ὀρθότητος MS. addit διὰ τευτων γὰρ ὀρθή ἰκάστη τῶν γωνιῶν, ὅτι ἐφεξῆς οὐσαι ἰσας ἰσάμῃ εἰσιν τῆς ἀφισώσεως εὐθείας διὰ τὴν ἀρρέφειαν ἐπὶ θάτιρας τῆς ἰσοτήτος ἀμφοτέρων καὶ τῆς ὀρθότη- τοι ἑκατέρας γενομένης αἰτίας ἔχ' ἀπλῶς οὐν ἡ πρὸς ἀλλῆς ἰσοτήτος, ἀλλ' ἐφεξῆς θείσιν μετὰ τῆς ἰσοτήτος ἀλλὰ τῆς τῶν γωνιῶν ὀρθότητος· ἐπὶ πασὶ δὲ	
P. 38.	v. 9. ἐπὶ	ἀπο
P. 39.	v. 11. ἀλλὰ	αὐλα
	v. 36. ταῖς ψυχαῖς	ταῖς μερικαῖς ψυχαῖς
P. 40.	v. 7. post προσειρηκεν MS. addit ἡ ἔνο· ὅρα μαιτελῆ- φος ἡ πλειονῶν, ὁ μὲν οὐν Εὐκλείδης ἐσχηματίσ- μενον	
	v. 16. ὅτι καὶ τα	ὅτι κατὰ τ.
	v. 22. λέγει	λέγω
ab im. v. 8.	ἑμοχροα καλαιορμεινς	εἰς ἑμοχροα διαίρημεινς
P. 41.	v. 4. post κυκλικῶς MS. addit ἐχει πάντα, ὃ δὲ τριγ- ωνικῶς, ὃ δὲ τετραγωνικῶς	

ED. BAS.

MS. LEID.

- P. 41. v. 15. το ανδρυτον την ανδρυτον
v. 18. post νουν MS. addit επιτροπην κατα κυκλον περιε-
γεσθαι λεγεται και ὅπερ ἡ γενησις προς το δρα-
ταυλο ἡ ψυχη προς τον νουν.
- ab im. v. 11. ενεργωσιν ενεργησθωσιν
- P. 42. v. 15. καταλυωσι καταλυωσιν
v. 17. post γανητικας MS. addit αιτιας
v. 26. το γερον των γερων
- P. 43. v. 20. μειον μειον
v. 27. αν τυχον αυτυγος
- P. 44. v. 13. ποιει ποιενται
v. 24. μενει μελλει
- P. 45. v. 2. post ισαι MS. addit μερος γαρ και αυτη τη κυκλω
προς παντα δε τα μερη της του κυκλου περιφε-
ρειας ισαι
v. 8. post ειναι MS. addit δυναται
v. 9. post διαμετρον MS. addit και την περιφερειαν διο
και το κεντρον και των
v. 26. post πολυπλευρα MS. addit εστι μεν γαρ και τα
τριπλευρα καλουμενα πολυπλευρα.
v. 30. αρτιωσατο αρτιωτατος
v. 47. ὡς μικτων και μ.
- P. 46. v. 20. post ορθογωνια MS. addit τα δε αμβλυγωνια, τα
δε οξυγωνια
v. 26. συζησας συφασαι
- P. 47. ab im. v. 4. σαλευθεν κινημενον
v. 48. διελομενον διελκομενον
- P. 48. v. 1. κινησας κεισθαι
- P. 49. v. 27. ανεστηκασιν αφεστηκασιν
— post υπεβολη addit και κυρτωειδης
- P. 50. v. 17. προεκρινε διεκρινε
v. 19. θεωριαν θεωραν
v. 22. επιχειρεισθαι επιχειρει ποιεισθαι
v. 29. post κινουμενον MS. addit απραγματευτως
v. 37. απολειπομενων απολειπομενην
v. 39. συμπτωσιν συμπτωματα

	ED. BAS.	MS. LEID.
P. 51.	v. 10. ποικιλον	πιλυκον
P. 52.	v. 2. ενεργειας	εναργειας
	v. 7. ει δε δι	ει δε δη
	v. 21. διασημασι	διαστατοις
	v. 33. εχομεν	εχομενα
	v. 34. αποσωμενα	αποσπωμενα
	v. 41. γραμμη	γραμμην
	v. 50. επισησαμεν	ιπισησαμεν
P. 53.	v. 11. παντος	παντως
	v. 36. διομενων	διομενον
P. 54.	v. 1. περισσα	περιστα
	v. 8. προφερομενην	προφαινομενην
	v. 25. ευρισκειν	ευρισκειν
	v. 26. προσπιπτεσας	προσπιπτεσων
ab im.	v. 8. αληθειεν	επαληθειεν
P. 55.	v. 1. μονα	μονον
	v. 10. ισοις ισα	ισοις ανισοις
	v. 11. αιουσας ισοις	αν ισοις ισα
	v. 19. ακολουθει	ακολουδον
	v. 36. λογων	λογον
	v. 41. νεαροπρεπως	νεαροπρεπεις
P. 56.	v. 20. ζητηματων	ζητημενων
	v. 25. διασαφει	διασαφει
P. 57.	v. 4. συμμετρον	συμμετρος
	v. 8. post ευδυγραμμον MS. addit διχτεμειν το ιδους	
	v. 14. δεχεται	επιδεχεται
	v. 22. απεναντις	απεναντιας
	v. 26. post ισοπλευρον MS. addit δεικνυται απ' αιτιας η επι υλη (superfrip. επιβολη) γιγνεται τη γαρ	
P. 58.	v. 4. post σημειον MS. addit επι παν σημειον	
	v. 21. τελον	τελος
	v. 28. βραχιον	βραχεια
	v. 29. πορισμα	πορισμα
	v. 35. αποδεικτικη	αποδεικτικον
P. 59.	v. 29. επιγραφει	επιγραφη
	v. 31. post ισοπλευρον MS. addit ου δεικνυται τριγωνον	

ED. BAS.

MS. LEID.

εγω γαρ φη' ἡ AB ευθεια, εφ' ἧς δι: συνησασθαι
το ισοπλευρον

P. 60.	v. 6. αποδιξι	αποδοσι
	v. 11. αποδιξι	αποδοσι
	v. 23. υποθισθαι	υποτισθισθαι
	v. 26. εκατερως	εφ' εκατερα
	v. 33. και επιευχθω	{ και επιευχθω ἡ ΑΓ και επι ταυτη σημειον το Δ
	v. 38. ἡ γαρ	ισοτητα εχων διχως συνισα
	v. 44. συνισαμενον	ωρισμενον
P. 61.	v. 18. τη κορυφῃ διπλη	τη κορυφῃ γωνιαν γωνιας εκα- τερως των προς τη βα' της προς τη κορυφῃ διπλην
Ibid.	τροπον	λογον
P. 62.	v. 29. ante προς τῷ α'	τον εδ' κυκλον
	v. 36. ante ιαυτης	συναπλονται ἡ τιμωσι αλλη- λας ἡ ἡ ἑτερα κατα το πειρας
P. 63.	v. 1. ante αλλα	κεντρον γαρ το γ' ιση αρα τη αβ' αφηρηται ἡ γλ'
	v. 18. ante ει τιμωσι	διντι γραφειν τῷ αὐτῷ πειρα- τι κεντρα χρωμενον, και διασηματι θαλερον κυκλον, ος απο της μεγαυρος ισην αφαιρησι
	v. 32. διαπραγματινόμενος ἦν	διαπραγματευσαμενος προδ- ληματικως και μηχανησα- μενος
P. 63.	v. 40. κοινο	κοινη
	v. 44. τη υπο	την υπο
P. 64.	v. 20. εμβαδον	εμβαδοντι
	v. 22. περιμετρων	περιμετρους
	v. 34. πασης	πασαν
	v. 49. υπονοια	αποδιξι
P. 65.	v. 33. αλλης	δλης
	v. 50. τῆτοις	τῆτη
P. 66.	v. 26. θεωρισθαι	δαιρισθαι
	v. 30. δαιριεται	δαιριδιναι

	ED. BAS.	MS. LEID.
P. 67.	v. 27. συντελουν	συντελωντος
P. 68.	v. 4. ως εστι	ὦν εστι
	v. 19. προβλήματα	διωρηματα
	v. 22. τα ισοσκελη	τω ισοσκελει
	v. 26. ante η και	συμπερασμα ποιωντες
	v. 28. ὑπο	επι
	v. 48. ante παντως	περι των
P. 69.	v. 10. απιγε	αυτοπιγε
	v. 43.	{ Αισοσκελις εστιν ἰαντε των πλευρων εκβληθεισων τας ὑπο τῶν εασιν ισας εχον
P. 70.	v. 1. ante τετω	{ εσονται τετων δε ισων ὑ- σων και αι ὑποτεινουσιν αυτας ισαι
	v. 45. αποξευξαντες	επιξυξαντες
	v. 4. αγ'	αγδ'
P. 71.	v. 13. ante αι ταυταις	{ ισας ταυταις ειναι αι ἡσαν επι της α, β, ευδειας
	v. 33. τα	δια
P. 72.	v. 6. εηδ'	εδη'
P. 73.	v. 1. θεωρειν	διωρων
	v. 12. ειδος	ειδος
	v. 26. ζητουμενον	προκειμενον
	v. 39. ὡς	ὕτως
P. 77.	v. 32. εξ ἑτερω	εξωτερω
	v. 45. εξηρημειν	εξαρημωμεινη
P. 78.	v. 4. ante η δυο	ἡ γαρ ἐπ' αὐτης εαδισα και ποιησα γωνιας
	v. 44. διχισθαι	επιδιχισθαι
P. 79.	v. 6. απεφηνε	απειφησε
	v. 7. ληφθησονται	δυνησονται
	v. 31. ante κισθαι	προσθηκειν ο Γεωμετρης το μη επι τα αυτα μερη δι ταιων
	v. 44. ειρηται	ἡρηται
P. 80.	v. 10. απο αγδ'	ὑπο αγδ'
	v. 18. προς αυτας	τας αυτας

	ED. BAS.	MS. LEID.
	v. 24. τούτων	τῶν
	v. 35. προβλημάτων	προισμάτων
P. 81.	v. 1. τοιαυτά	τοιαυτήν
	v. 13. πληρημενία	πληρὴν δυναμηνος
P. 82.	v. 6. εἰ μὴ	εἰ μὲν
	v. 9. ante δι	καὶ μὴ προσκίηται
	v. 14. αὐ'	αὐδ'
	v. 16. ἐκείνο	ἐκείνιο
	v. 29. μίσθους	μισθούσης
	v. 43. καὶ ἐπὶ	καὶ ἐπὶ τῆς
	v. 44. τούτῳ	τούτο
P. 83.	v. 38. ante εμφανταζετο	ὃ δὲ διὰ τῆς ἰσοτήτος μικτοῦ
	v. 43. ante ὁ δ' ἀν	το ζητῆμενον
P. 84.	v. 16. τριγώνου εκτος εἶναι ἢ ὑπο βδέ' γωνία	κατὰ τὰ αὐτὰ δὴ καὶ ἡ ὑπο γδ'
P. 85.	v. 7. ἐφυλαττετο	ἐφυλαξατο
	v. 10. ἐποίησε	ἐπέποιήσε
	v. 13. ταυτά	πάντα
P. 86.	v. 3. ante αἱ ἀρα	ὁμοίως δὴ καὶ ἐπὶ ἡ αὐτ' τῇ γέ ἰση, γωνίας ἰσας ὑπο- τίθεται
	v. 15. ἱρηται	ἡρηται
	v. 37. ante μιλίων	μιλίων τῆς ὑπο διγ', τῆς δὲ ὑπο βαδ' μιλίων ἐστὶ ἡ ὑπο βαγ'. ἡ ἀρα ὑπο βαγ' γωνία πολλῶν &c.
P. 87.	v. 4. λαμβανουσιν	λαβουσιν
	v. 6. ante ὡς διδρακταί	κατὰ πάσας ληψιν ἢ ἢκ ἑσῶν τριγώνον ἐκ τῶν ἰσῶν αὐταῖς εὐθείων
	v. 9. ἐκείνης	ἐκείναις
	v. 33. τῆς λοιπῆς πάντα μεταλαμβάνομεναις, καὶ οὐτε ἰσας οὐτε ἐλαττέρας τὰς δύο τῆς λοιπῆς.	τῆς μίας' ἀναγκὴ δὲ ἐφαπτο- μένων μὲν ἰσας εἶναι, δευ- τῶν δὲ ἐλάττω τὰς δύο τῆς λοιπῆς.

	ED. BAS.	MS. LEID.
P. 88.	v. 28. ταυτη	ταυτης
	v. 35. αυτο	αν το
P. 89.	v. 3. επ' αυτην	υπ' αυτην
	v. 11. τη	ουτω
	v. 28. ταις	της
	v. 36. προκατασκευασθω	κατισκευασθω αι δε
P. 90.	v. 3. ante τι γαρ	ημισιας υχι δυσιν ορθαις αι δυο ισαι
P. 90.	v. 3. τη μεν ισοτητι των γωνιων την ανισοτητα αποφαινων επομενην, τη δε ανισοτητι, την ισοτητα	την ισοτητα των υποτεινυ- σαν πασων, τη δε ανισοτητι την ανισοτητα αποφαινων επο- μενην
P. 91.	v. 12. πλειων πλειους	πλειους
	v. 18. εξειν	εξ ην
	v. 25. δοδεντων	δεοντων
	v. 26. ανεφυσαν	αναφανησαν
	v. 30. υποδμενων	υποδισειων
	v. 31. πεφυκεναι	πεφηνεναι
P. 92.	v. 3. αφανομεν	αποφαινομεν
P. 93.	v. 9. τασιν	ταξιν
	v. 16. θεωρηματι	θεωριαν
	v. 18. αυτας	αι τας
	v. 24. καδ' αυτο	και η αυτο
P. 94.	v. 1. διηγουμενας	διηγουμενας
	Ibid. των	των
	v. 13. λαβοι	λαβοις
P. 95.	v. 9. εφ' οις	εφ' ης
	v. 27. ante εκβαλλομεναι	συνεπισσον κατα το η, και ζα' ηγ'
	v. 39. ευθεια	ευθειας
	v. 46. καδω	καδα
P. 96.	v. 1. δεικνυσθαι	δεικνυσθω
	v. 6. ante εγωσαν	η μειζες
	v. 21. εις	ει δε
	v. 33. ηζα	αζη
P. 97.	v. 2. οιον	οιοντε
	v. 25. ante αοριςω	αν της
	v. 36. ante ευθειαν	τευθειαν

	ED. BAS.	MS. LEID.
P. 98.	v. 18. κειμένων ἑκατέρω	κειμένην ἑκατέραν
P. 101.	v. 40. ante ἡ τῶν	καὶ ἡ τῶν γωνιῶν ἀπεικντιῶν
	l. ult. ἰση	ἰσοτῆς
P. 103.	v. 10. ante τετραπλευρον	αἱ ἰσαι
	v. 25. εἰς	πλην ὅτι κατὰ τὸν φοιχειωτῆν
P. 104.	v. 27. αὐτοδιν	παν τὸ παραλληλογράμμον
P. 105.	v. 7. ante δυνατον	ἰσα
	v. 26. χωρὶν	αὐτοδι
ibid.	καδ' ἑτερον	ἡ διεσταναι ἀλλήλων
	v. 32. μία τε ἐστὶν ἐπὶ μίας ευ- θείας κειμέναις	χωρίον
	v. 36. κατὰ	ἑκατέρον
	l. ult. τελειοῦσι	μία τε ευθεία, καὶ παραλ- ληλὸς ἴσας βασιεῖν ἐπὶ μίας
P. 107.	v. 21. ante ἀμφοτέρω	καὶ τὰ
	v. 36. το θάτερον	πλειοντι
	v. 47. εἰ οὐν	ἀμα
P. 108.	v. 19. ἐν αὐτῆς ἡ ἀδ' γδ'	τῆ θάτερε
	v. 39. τελεία	εἰς ἐν
P. 109.	v. 2. παραλαβοῖεν	ἐν αὐτῇ ἡ ἀδ' γβ
	v. 3. γὰρ	τεμεῖ
	v. 9. ante συμπαραβάλλειν	παραβάλλειν
P. 110.	v. 8. τῶν ἐν ευθ. ἀρ.	μεν οὐν
	v. 11. ante διο	συμπαρατεινοῖς
P. 112.	v. 9. ante παραδεδωκεν	τῶν ευθυγραμμῶν ἀριεῶν
	v. 16. ante ἐξελθεῖν	ὁ δὲ κύβος ἐκ τῶν τετραγωνίων
P. 113.	v. 12. ἀναγίται	καὶ παραβολας
	v. 14. χαλεπή	τροπον
	ἐπὶ	ἀναγίται
	v. 20. μασίων	χαλεπήν
	v. 38. ἀποτον	περι
P. 114.	v. 5. τρισσῶν	γανυσίων
	v. 6. ποσῶν	ταυτον
	v. 16. ἀντικείμενον	τῆς ὁδοῦ
	v. 17. πορευθῆ	ποσῶν
	ἐπιστ * πω	ἀντικειμενῶς
	v. 18. π * ἐπονομαζουσιν	πορισθῆναι
	v. 22. τὸ μὴ θίσει	ἐπισημῇ γὰρ αὐτῇ οὐκω
		ποριμον ὀνομαζεσι
		τὸ ἐν ὑποδίσσει

	ED. BAS.	MS. LEID.
P. 114:	v. 26. σημειον	σημειων
	v. 29. εχον	εχειν
	v. 31. φαμιν οτι	φανερων οτι αν
	v. 33. ante εξισαζει	ουτε
P. 115.	v. 19. β'	Ι. βιβλιον
	v. 21. των μεδε	μεγισθι

SUPPLEMENTUM Textus Basiliensis ex Codice
Bodleiano. BAROCC. 161.

P. 24. v. 5. εὐρησόμεν οὖν καὶ ἰσοπλευρὰ, τριγώνων, καὶ τετραγώνων γενέσιν, τὰ μὲν ἐπὶ τῆς δοθείσης. * Το ἐν ἰσοπλευρον τριγωνων προσεχες αιτιον ἐστὶ τῶν τριῶν σοιχειων, πυρος, αερος, ὕδατος· το δὲ τετραγωνον τῆς γῆς συνηρτηται. Καὶ δὴ ἐν ὁ σκοπος τὴ πρῶτῃ βιβλιῃ πασῇ † τῇ πραγματεῖα· καὶ συντελεῖ πρὸς ὅλην τὴν τῶν κοσμικῶν σοιχειῶν θεωρίαν· ἐπὶ δὲ καὶ σοιχειοὶ τὰς μανθανοντάς εἰς τὴν περὶ τῶν εὐθυγραμμῶν σχημάτων ἐπιστημὴν· τὰς πρῶτας αὐτῶν ἀρχὰς καλῶς ἀνευρῶν, καὶ δι' ἀκριβείας καταδησάμενος. Διηρηται δὲ το βιβλιον εἰς τρία μεγιστα τμηματα· καὶ το μὲν πρῶτον τῶν τριγωνων τὰς γενεσεις, καὶ τὰς ιδιοτητας ἐμφανίζει, κατὰ τὴ γωνίας καὶ πλευράς· καὶ ποιεῖται συγκρίσεις αὐτῶν πρὸς ἀλλήλα, καὶ ἑκάστων ἐφ' ἑαυτῇ θεωρεῖ· καὶ γὰρ ἐν τριγωνον λαβὼν ποτε μὲν ἀπο τῶν πλευρῶν ἐπισκοπεῖ τὰς γωνίας, ποτε δὲ ἀπο τῶν γωνιῶν τὰς πλευράς, ἰσοτήτος τὴ περὶ καὶ ἀνισότητος· καὶ δύο ὑποθεμενος τὰ αὐτὰ παλιν διὰ ποικιλῶν εὕρισκει. Το δὲ δεύτερον, τὴν περὶ τῶν παραλληλογραμμῶν ἐξυφαίνει θεωρίαν· τὰς τε ιδιοτητας τῶν παραλληλων, καὶ τὰς γενεσεις τῶν παραλληλογραμμῶν ἀναγραφον· καὶ ἐπὶ

* Post δοθείσης, MS. marg. ευθείας, τὴ δὲ, ἀπο τῆς δοθείσης· το ἐν.

† Marg. προσηκει

τα συμπτώματα τα εν αυτοις αποδεικνυον. Το δε τριτον, την κοινωτητα των τε τριγωνων και των παραλληλογραμμων αναφαινει, εν τε τοις συμπτωμασιν και ταις προς αλληλα συγκρισεσιν* και γαρ τα επι των αυτων βασεων, και ισων, τριγωνα η παραλληλογραμματα, δεικνυται τα αυτα πεπονθота* και μετα συμπλοκης, αμφοτερων επι μιας οντων βασεως* και πως αν γενοίη ισον τριγωνον παραλληλογραμμον* και τελος περι των αναγκαφομενων εν τοις ορθογωνιοις τριγωνοις τετραγωνων απο των πλευρων, τινα εχει λογον το απο της υποτεινυσης την ορθην, προς τα απο των περιεχουσων αυτην. Τοια δε τις εσω και η* προδεσις. Αρχην δε ποιουμενοι και της των καθ' εκάστα ζητησεως προαγορευομεν τοις ευευξομενοις, μη ταυτα παρ' ημων απαιτειν οσα διατεθρυλληται τοις προ ημων λημματια, και πτωσεις, και ει τι τοιουτον* τουτων μεν γαρ διακροεις εσμεν, και σπανιως αυτων εφαρμομεθα* οσα δε πραγματωδεσεραν εχει θεωριαν, και συντελει προς την ολην φιλοσοφian, τατων προηγουμενην ποιησομεθα την υπομνησιν* ζηλυντες τις πυθαγορειος* οīs προχειρον ην και τωτο συμβολον, σχημα και βαμα* αλλ' ου σχημα, και τριωβολον* ενδεικνυμενοι ως αρα δει την γεωμετριαν εκεινην μεταδιωκεν, η καθεκαστον θεωρημα βημα τιθησιν εις ανοδον, και επαιρει την ψυχην εις υψος* αλλ' ουκ εν τοις αισθητοις καταβαινειν αφησιν* και την συνοικον τοις θνητοις χρεian αποπληρην, και ταυτης σεχαζομενην, της εντευθεν περιαγωγης καταμελειν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ.

Σημειον εστιν, ου μέρος ουθεν.

*Οτι μεν κατα την απο των συνθειωτεραν επι τα απλυστερα μετα-
 εασιν ο Γεωμετρης ανεδραμεν* εκ μεν τε τριχη διεσωτος, εις την
 τωτο περαττωσαν επιφανειαν* εκ δε της επιφανειας, εις το ταυτης
 περας την γραμμην* εκ δε της γραμμης, εις το πασης διασα-
 σιως καθαρουν σημειον, ειρηται πολλakis, και † παντι καλα-

* Marg. διαισεις.

† Marg. παντη

φανες· ἐπεὶ δὲ τὰ περὶ αὐτὰ πολλὰ μὲν διὰ τὴν ἀπλο-
τητα, τῆς τῶν συνθέτων φύσεως εἶναι δοκεῖ σμικροτέρα· πολλὰ-
χὲ δὲ συμβεβηκοσὶν εἰσὶν, ἐν τοῖς ἐφ' ἑαυτῶν περατομένης
ἐχόντα τὴν ὑπάρξιν· διορίσειον τῶν ἑκάτερα ἐν τοῖς ποιοῖς γε-
νεσὶν θεωρεῖται τῶν ὄντων· λέγω δὴ ὅτι τὰ μὲν αὐτὰ καὶ ἐν
χωρίοις ὑφ' ἑξηκὸς λόγοις, καὶ εἶδεν αὐτοῖς ὑφ' ἑαυτῶν ἰδρυ-
μένοις· αἰ τὴν τῶν ἀπλουτέρων ὑπόστασιν ἀρχικωτέραν * προε-
σησάτο τῶν συνθετῶν· καὶ διὰ τῆς καὶ ἐν τῇ νῦ καὶ ἐν τοῖς
μεσοῖς διακοσμοῖς, καὶ τοῖς ψυχικοῖς, καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς φυ-
σεσὶν προσέχον ἐμπανέσας τὰ σώματα τῶν περατεμένων τὰ
περατῶν κατ' ἐσὶν ὑπερφέρει· καὶ εἰν ἀμεριετέρα, καὶ ἐνοειδε-
τέρα, καὶ ἀρχικωτέρα· τὸ γὰρ ἐν, ἐν τοῖς αὐτοῖς εἶδεν τοῦ
πληθους, καὶ τὸ ἀμερίσον τὴ πάντῃ προϊόντος, καὶ τὸ ἀφο-
ρίζον, τὴ δέχον τὸν ὅρον ἀπ' ἀλλῆς τελειότερον· τὰ δὲ αὐ-
τῶν δεόμενα καὶ ἐν ἀλλοῖς ἐδραζόμενα, καὶ τῆς ἑαυτῶν ἐστίας
ἐκστάντα, καὶ σκιδναμένα περὶ τὰ ὑποκείμενα, καὶ τὴν ἐνὸς
ἐπιστάκτον ἐχόντα, τοὺς συνθετῶν λόγους ἔλαχεν τῶν ἀπλε-
τέρων· καὶ κατὰ τὸ τὰ ἐν φαντασίᾳ καὶ τῇ ὑλῇ τῶν φαντασῶν
σχημάτων ἰνδαλλόμενα, καὶ τὰ ἐν τοῖς αἰσθητοῖς ὑπὸ τῆς φύσεως
ἀπογεννώμενα, προηγμένους μὲν ἔχει τοὺς τῶν περατεμένων
λόγους· ἵπομένους δὲ, τῆς τῶν περατῶν, καὶ οἷον ἐπισταδιω-
δεις· ἵνα γὰρ τὸ τριχὴ διάσταται μὴ εἰς ἀπείρον ἐκτασθῇ με-
γέθος, ἢ κατὰ τὴν νοήσιν. κ. τ. λ.

* super. προκτεσάτο et Marg. τῆς ante τῶν

Quæ sequitur, Joannis Tzetzis epistola inedita eandem rationem habet cum viginti et tribus historiis Chiliadum IV. et V. quam illa * edita cum historiis Chiliadum priorum. Absolutis historiis CXXI. quæ primam epistolam enarrant, sequitur prima illa edita, quæ in nostro codice ab hac altera excipitur, quam tandem in lucem produximus. Sic autem inscripta est :

Επιστολή Ιωάννης Τζετζς † τῷ ευλαβεσάτῳ διακονῷ κυρίῳ
Επιφανίῳ τῷ ἀνεψίῳ τῇ Σίδης.

Πυνθανομαι, ὡς παρὰ σοὶ τινες ἐπιφυλλίδες τε καὶ ῥυ-
μυλμαῖα, γλωττῶν ἀχαλινὸν κατ' ἡμῶν κεκίνηκεσαν, καὶ τὰ
ἡμετέρα, ὡς οἰοντε πν αὐτοῖς, διασεστυρταί. Εἰ μὲν πν βεκεσελη-
νοὶ τινες εἶεν καὶ βλιτομαντεῖς, φρονεῖς ὅσα Μελιτιδῆς τε καὶ
Μαμμακυδός, καὶ τὰ ἑαυτῶν ὑπεραιρεῖν δοκῶσι τῷ κατὰ τὴν τα
ἀλλοτρίᾳ· οἰκτε μᾶλλον καὶ ἐκ ὀργῆς εἰσὶν ἀξιοί, ὅτι μεμνηασιν.
Αὐτοὶ ἑαυτοὺς ἐπαινέτωσαν, ταῖς ἑαυτῶν σκιαῖς προσλαλεῖτω-
σαν, κατὰ περ καὶ ἡ ὁμοφρων τούτοις Μακκῷ τῷ αὐτῆς κατοπ-
τῶν προσδιελεγέτο· λαλεῖτωσαν κατ' ἡμῶν ὅσα βλοῖντο, ἀ-
κυσονται γὰρ παρ' ἡμῶν καὶ γρυ. Εἰ δὲ γε τοῖσδε μὲν ἐκ εἰσι,
σπείσασθαι δὲ πρὸς ἡμῶν ἑταιρίαν ἐθέλοντες τῷ τῇ Πειριδοῦ ταύ-
τον μεμνηχανηται, δεχομαι τὴν ἑταιρίαν ἀσμενῶς, καὶ τοῖς
ἀνδράσι συσπεινδομαι· ἐκ ὡς ὁ Σολων τὸν Σκυθὴν ἐκένον Ἀνα-
χάρσιν ἀποπεμπομαι. Εἰ δὲ γε τὸ τοῦ οὐδ' οὕτως ἐπ' ἐκένως
εἶχον εἶναι, ἀλλ' ἀρὰ τῷ τριβῶνι καὶ περιτιάρῃ γεγαυρωται,
ἰσῶσαν, ὡς Κυμαῖοι μὲν οὐοὶ λεοντιῶντες, ἀνδρωπιῶν τὰδ' ἅττα
πίθηκῃα ἐλεγχθῆσονται· εἰδ' ἀρὰ καὶ ἀλλῶς πῶς φρονηματώδεις

* Primæ illius epistolæ inscriptio et procæmium male pro poli-
ticiis versibus eduntur, etsi prima verba τῷ κυρίῳ Ιωάννῃ Λαχαρῇ
γραμματικῷ, et postrema verba ἐγκωμιαστικῶς, τὴς δὲ μεμπτικῶς ἐπιφέρει
forte fortuna in modulum politicum, hoc est, trochaicum syllaba-
rum quindecim, incidunt.

† MS. Τζετζς.

H

καὶ

και δοκηται τυγχανει, μη κατα τον Παριν εκεινον Αλεξαν-
δρον, οπισθεν τε ταφει τε Ιλβ' εσωτες, λαθρα δε προς ημας τα
βελη επιπεμπετωσαν· κατα γαρ τον Ευριπιδην,

Ουδεις ανηρ ευψυχος αξιοι λαθρα

Κτειναι τον εχθρον, αλλ' ιων κατα σομα.

Εκ δε τε προφανες

Των [νυν] οντινα θυμος εμοι μαχεσασθαι ανωγει,
Δευρ' ιτω.—

Ου γαρ εγων ερριγα μαχην, εδε κτυπον ιππων.—

Οιδ' επι δεξια, οιδ' επ' αριστερα νωμησαι βων.—

Οιδα δ' ενι σαδιη θηω μελπεσθαι Αρηϊ.—

Ου γαρ δοκειν αριστος, αλλ' ειναι θελω,

κατα τον τραγικον εκεινον Αισχυλον τον Ελευσινον. Μη θρα-
συνεσθω δε αυτο και καδ' ημων, ημων το οικηρημα, και το πρε-
μαιον τε, και ακομπασον· και γαρ και τον Αχιλλεα ο Λυκομη-
δης επεκερυπτε ποιε παρθενων, και οι Έλληνες των Τρωων κραυγη
κλαγγαζοντων ηρεμαιοτερον επορευοντο, αλλ' ομως οι τ' Έλληνες
των Τρωων ησαν εχ' ηττονες, και Αχιλλευσ απαντων διαπρε-
πετερος. Καμοι δε ομοιως αυτοις εσι νους μεν ακομπαστος,
“χειρ δ' ορα το δρασιμον.” Αλλα τους εγωγε αναχωρησαντας
κελευω “εσ πληθυν ιεναι, μηδ' αντιον ισασθ' εμεο·

Δυστηνων δε τε παιδες εμω μενει αντιωσι.

Σωφρονιζειωσαν αυτες, “πριν τι κακον παθειν,” Μολιονιδαι και
Κακοι, και Ασβολοι· οι τινες ειναι δοκυντες παλαι παρ' εαυτοις,
τω Ηρακλει καθευδοντι επιθεμενοι, εγνωσαν, οτινιες αρα ευτυ-
χανον. Οι μεν γαρ αδυρματι * τουτω γεγονασι· Κακος δε τας
Γηριονη βης υφαιρημενος προς τω αυτη σπηλαιω ανηρητο. Ασ-
βολος δ'

— ουτε θεων τρομειων οπιν, ετ' ανθρωπων,

Υψικομοιο κρεμαστος απ' ευλιπειος κατα πειυκης

Εγχετο, μεγα δειπνον αμετροβειοις κορακεσιν.

Ταυτα φυλαττεσθωσαν μη παθειν και αυτοι· μη πως και πα-

* i. αδυρματα vel αδιρματια, vel si parvis, αδυρμα τι.

ρα τινος ἴσως αὐτῶν κακώτερον ἀκῆσαν, τὴν Διονυσίαν τραγω-
δίαν ἐπαδόντος αὐτοῖς προσαρμοζέσσαν· φησι γὰρ ἐκεῖνος ὁ τυ-
ραννος οὕτως μετρικῶς ἐκβῶν·

Αὐτοῖς γὰρ ἐμπαιζέσιν οἱ μῦθοι βροτῶν·

Ἀνεξομαι γὰρ, [εὐ ἰσθ',] ἑδάμῳς τοιαῦτα *

[† Ἀκῆεν.] ‡ ἔμος γὰρ ἔπεφυκε τερβημῶν νοός.

§ Οὐδ' ἀχαριτογλωττός ἐμι πρὸς λόγους·

Ἀλλ' οἶδα νῶμαν εὐφῶς τὴν ἀσπίδα,

Οἶδα κραδαίνειν δεξιῶς ἀγαν δορυ·

Ἐγὼ τὸν ἵππον || ἔπεφρικα τὸν κτύπον·

Τὴ συσαδὴν γεγηθα τῶν ἀλλῶν πλεον,

Καὶ τοῖα τεινῶν ἔπλομαι τὰς μάχας.

Continuo in eodem MS. sequuntur historiarum dicto-
rumque enarrationes, quæ in epistola innuuntur. Ab-
solutis vero enarrationibus, hic epilogus, qui plerum-
que ineditus est, subjicitur :

Ἰδὲ ¶ τῆς νῦν ἐπιστολῆς ἔχεις τὰς ἱστορίας

Εἰκοσι τρεῖς εἰς ἀριθμὸν τὰς πάσας ὑπὲρ γημενάς·

Τὰς δ' ἄλλας τὰς ἐπιστολάς Τζετζὲ τὰς γεγραμμένας,

Δεκαδικὰς τὸν ἀριθμὸν, πρὸς δὲ ἑπτα σὺν τῆτοις,

Ἐν ταύταις ὡς περὶ τῆς, καὶ μὴ τῶν ἀναγκαίων

Κομφολογίαν φέρεσθαι, ἱστορίων τε σμηνος,

Τὸν ἀριθμὸν ἑκατὸν τὰς τεσσαράς διὰ σίχης,

Πρὸς τῆτοις ἐννεήκοντα καὶ πέντε πᾶρα πέντε,

Πεντακοσίας γίνεσθαι τὸν ἀριθμὸν τὰς πάσας·

Ἐξ ὧν ἀναμνησθῆναι μὲν τινὰς πάλιν τῶν πρώτων,

* forte l. τοιαῦτα δη

† f. novo versu legendum Εὐ ἰσθ', ἀκῆεν·

‡ MS. οὐ γὰρ ἔμος

§ f. ἔδητα χαριτογλωττός —

|| MS. ἵππον.

¶ Pro Ἰδὲ τῆς νῦν legitur in vulgatis τῆς πρώτης νῦν.

Αλλὰς πλατυνὼν περιτῆας, ἑτέρας δὲ συλλων.
 Εἰς' οὕτως φυσιολογῇ μέρος τῶν τέτραποδων,
 Καὶ μέρος περὶ πετεινῶν, περὶ ἰχθύων μέρος.
 Ἐτι καὶ περὶ κλησιῶς τινῶν μὲν ὀνομάτων,
 Ὅσων ἡράσθη γὰρ αὐτὸς συγγράφαι φιλοπόνως.
 Πρὸς δὲ καὶ μυθεῖς μνησκέται μέρος ἐκ τῆ Αἰσώπῃ.
 Καὶ τέλος ἑρμηνεύει δὲ Ὅμηρον διὰ σιχῆ.
 Ἐξ ὧν ἀπάντων βδένος χρηζῶ ἐνταῦθα γράφαι,
 * Ὅσον καὶ, μᾶλλον ἀπάσων ἱστορίων, τὰ μετρά
 Τῶν σιχῶν πάντων, λῆγω δὴ ποιεητικῶν ἐμμετρῶν.

• Duo ultimi versus ante πού δι καί—ponendi videntur.

F I N I S.

The Revd W.^r Crackerode

From the Editor